

Arrest

nr.
196 693 van 15 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 20 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 augustus 2017.

Gelet op de beschikking van 8 november 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2017.

Gezien het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van 8 december 2017 waaruit blijkt dat de debatten heropend werden.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat E. BYUMA loco advocaat S. MICHOLT en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissingen

1.1. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van K.N.A. als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent Iraaks staatsburger van Arabische afkomst en sjiitisch moslim. Op 1 oktober 1966 werd u geboren in Najaf waar u tot 1990 woonde. Na uw huwelijk in 1990 met (A.H.) woonde u in Karada te Bagdad. Uw familie was tegen het huwelijk aangezien uw echtgenoot een soennitisch moslim is. Hij werkte voor de inlichtingendienst of veiligheidsdienst onder het regime van Saddam Hussein, maar verder weet u niks over het werk van uw echtgenoot aangezien hij u hier niet veel over vertelde. In 1991 kregen jullie een zoon en in 1993 en 1995 vervolgens 2 dochters. In 1995 vertrok u met uw gezin naar Syrië omdat uw dochter Saja verbrand was geraakt tijdens een inval bij jullie thuis door mannen die op zoek waren naar uw echtgenoot. In Syrië werden jullie erkend als vluchteling door UNHCR. In 2001 vertrok uw echtgenoot naar Turkije uit schrik voor de vele Irakezen in Syrië. U hebt sindsdien geen enkel contact meer met hem en weet niet waar hij momenteel verblijft. In 2011 vertrok uw zoon toen de situatie in Syrië verslechterde. Omwille van de veiligheidssituatie in Syrië vertrok ook u met uw dochters in 2012 terug naar Irak. U ging eerst 4 maanden bij uw schoonzus wonen in Karada maar nadat jullie op 20 november en 29 november een dreigbrief kregen, waarin uw echtgenoot en zoon bedreigd werden en jullie beschuldigd werden als aanhangers van de Baathpartij, eiste uw schoonzus dat jullie zouden vertrekken omdat jullie een gevaar voor hen betekenden. U ging vervolgens een huis huren in Zafaraniya te Bagdad waar u samen met uw dochters bleef tot 6 september 2015. In 2012 vroeg u officieel de scheiding aan met uw echtgenoot in Bagdad. In 2014 reisde u naar Iran voor medische verzorging voor uw dochter Saja. In Zafaraniya werkte u als patissier in opdracht van een winkel in de soukh. U deed dat werk thuis, samen met uw dochters. In augustus 2015 begonnen uw dochters bij een kapsalon wat verder in jullie straat, op zo'n 10 minuten wandelen van jullie thuis. Ze werkten er samen met hun bazin, Om (A.), in het kapsalon voor vrouwen. Op 3 september 2015 werden uw dochters op weg naar huis van hun werk op straat lastiggevallen door twee mannen in een auto. De man naast de bestuurder greep uw dochter Sokna vast aan de arm en probeerde haar in de auto te trekken. Uw dochter Saja nam haar vast en kon dit verhinderen. Bij het weggrijpen reed de auto over de voet van Sokna. Uw dochters haastten zich vervolgens naar huis en vertelden u wat gebeurd was. Hierop verbood u hen nog verder te werken in het kapsalon. Twee dagen later, op 5 september 2015, werd 's avonds op uw deur geklopt. U ging opendoen en trof er drie jonge mannen aan, gewapend en in het zwart gekleed. Een oudere man zat in een auto aan uw huis te wachten. Deze mannen wilden uw dochters spreken over hun bazin in het kapsalon omdat het salon gesloten was. Eén van hen probeerde binnen te komen. U verhinderde dit waarop hij u wegduwde. U zei hen dat uw dochters van niks wisten maar dat u voor de nodige informatie zou zorgen. U kreeg hiervoor 2 dagen de tijd of ze zouden uw dochters meenemen. Na hun vertrek vertelde u het aan uw dochters. U belde naar een vriendin Om (H.) die u zei naar haar te komen de volgende dag, na de avondklok. U verzamelde al uw spullen en vertrok samen met uw twee dochters op 6 september 2015 om 6u 's morgens. Aan de zoon van uw vriendin, die lid is van de milities Asaib Ahl al-Haq legde u uit wat gebeurd was. Hij zei dat hij zelf niks kon doen aangezien uw wijk onder controle stond van het Jaisj Al Mehdi en dat jullie ook voor hen een gevaar zouden vormen. Daarom was het beter dat jullie vertrokken naar Europa. Hij kende een familie die op het punt stond naar Egypte te vertrekken en zou voor jullie regelen om mee te kunnen reizen. Toen hij alles in orde had gebracht vertrokken jullie op 10 september 2015 vanuit Bagdad luchthaven naar Egypte. Op 26 of 27 oktober 2015 vertrokken jullie per boot vanuit Egypte naar Italië. Van daaruit reisde u verder om op 30 oktober 2015 in België aan te komen. Dezelfde dag nog vroeg u asiel aan. Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uitgegeven op 16 oktober 2012 te Najaf; uw identiteitskaart, uitgegeven op 9 juli 2013 te Bagdad Al Jadida (Bagdad); een Syrische verblijfsvergunning, een erkenning vluchtelingenstatuut van UNHCR; een kaart van de Syrische Rode Halve Maan en een scheidingsakte van de rechtbank in Karada (Bagdad), 30 september 2012.

B. Motivering

Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u in 1995 met uw dochters (en zoon) naar Syrië bent gegaan waar jullie door het UNHCR als vluchteling erkend werden. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de

feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §16° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u en uw 2 dochters in 2012 naar Irak terugkeerden, dus na het verkrijgen van de UNHCR erkenning, en jullie pas in 2015 het land terug verlaten hebben.

U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Uit uw verklaring blijkt dat u Irak hebt verlaten omdat u vervolging vreest nadat onbekende mannen uw dochters hebben proberen mee te nemen en u ook thuis werd bedreigd door onbekende mannen die informatie nodig hadden over de werkgeefster van uw dochters.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door vaagheden en tegenstrijdigheden die tussen uw verklaringen en die van uw dochters werden vastgesteld.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw dochters – en ook die van uw dochters onderling – met betrekking tot de twee gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Irak.

Wat betreft het eerste voorval, de auto die uw dochters op weg van hun werk naar huis lastigviel, verklaart u dat dit gebeurde toen zij bijna thuis waren, bijna aan jullie straat. U was uiteraard zelf niet aanwezig en uw dochters hadden u niet concreet verteld waar het precies gebeurd was maar het was dicht bij jullie huis (CGVS, p. 12). Niet alleen komt uw verklaring hieromtrent niet overeen met deze van uw oudste dochter Saja, opvallender is nog het feit dat uw twee dochters – die aanwezig waren bij het voorval – ook onderling tegenstrijdig zijn over waar dit voorval zich afspeelde. Uw dochter Saja verklaart namelijk dat zij slechts een beetje verder dan het kapsalon waren ('zo ver als van het koffiemachine tot hier', CGVS Saja, p. 10) terwijl uw dochter Sokna, waarmee u na uw verklaringen over dit voorval nog gesproken heeft, dan weer net als u beweert dat het voorval dicht bij huis plaatsvond ten opzichte van het kapsalon (CGVS Sokna, p. 8). Gezien het toch 10 minuten stappen was tussen jullie huis en het kapsalon komen dergelijke verklaringen dan ook niet overeen (CGVS Saja p.8). Verder wordt aan uw dochter Saja gevraagd de gebeurtenis concreter te beschrijven, eventueel te tekenen. Saja beschrijft en tekent hoe de auto snel op hen af kwam gereden, naast haar zus stopte aangezien zij aan de straatkant liep, de man naast de bestuurder zijn raam opende en Saja vastgreep, hoe zij vervolgens Saja vastnam en op het voetpad trok, hoe de auto zich omkeerde en over Saja's voet reed en zo vertrok (CGVS Saja, p. 7 en 10). Geconfronteerd met de vaststelling dat haar verklaring niet kan kloppen aangezien de man naast de bestuurder niet in die positie zat waarop hij Sokna kon vastgrijpen indien de auto hen van voor kwam aanrijden, wijzigt Saja haar verklaring en beweert zij dat de auto langs achter op hen af kwam (CGVS Saja, p. 10). Het feit dat zij haar verklaring wijzigt doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het hier om een opvallende wijziging gaat. Deze elementen trekken de geloofwaardigheid van het incident met de auto reeds ernstig in twijfel.

Bijkomend wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door de vaststelling dat geen van uw dochters dit voorval vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit is uiterst opvallend aangezien niet u maar zij aanwezig waren op dit voorval en jullie dit aanhalen als één van de twee gebeurtenissen die de aanleiding waren voor jullie vertrek uit Irak. Gevraagd aan uw dochters hoe het komt dat u wel en zij niet over dit incident spreken op DVZ antwoordt Saja dat ze het niet hadden gevraagd en het interview snel moest gebeuren (CGVS Saja, p. 8) en verder dat er gewoon werd gevraagd waarom ze waren gevlucht (CGVS Saja, p. 9). Het is echter onwaarschijnlijk dat uw dochter op deze vraag wel verklaart te zijn lastiggevalen op straat en daarom gestopt te zijn met werken in het kapsalon (Vragenlijst CGVS Saja, vraag 3.5) maar dat zij helemaal niks vermeld over de poging tot ontvoering op haar zus, een veel ernstiger incident. Uw andere dochter Sokna werd dezelfde vraag gesteld. Ook zij verklaart dat het haar niet werd gevraagd en dat ze enkel hoofdpunten gezegd had (CGVS Sokna, p. 9). Zij verklaarde daarnaast ook op DVZ dat de zussen gestopt waren in het kapsalon door de intimidaties op straat, net als Saja (Vragenlijst CGVS Sokna, vraag 3.5). Dat een poging tot ontvoering op uw dochter Sokna door Sokna zelf niet als een hoofdpunt wordt beschouwd en beide zussen die op het incident aanwezig waren het niet vermelden op DVZ – terwijl ze wel spreken over de intimidaties op straat en verder vertellen over het bezoek van de mannen aan uw huis – doet verder ernstig twijfelen of deze gebeurtenis effectief is voorgevallen.

Wat betreft het tweede voorval, de onbekende mannen aan uw huis, kan worden vastgesteld dat ook hier ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw dochters. Volgens uw verklaring stond u op dat moment buiten aan de buitendeur bij die mannen en waren uw dochters eten aan het klaarmaken in de keuken (CGVS, p. 14). Verder zegt u dat uw dochters uw geroep en gehuil gehoord hebben (CGVS, p. 15). Uw dochter Saja verklaart daarentegen dat zij en haar zus in de salon waren, tv aan het kijken, op het moment dat er op de deur werd geklopt en dat u hen zei te blijven zitten, dat u de deur ging openen. Saja hoorde uw stem en één van de mannen, maar verstond verder niet wat gezegd werd dus hoorde alles later van u. Ze hoorde u huilen en schreeuwen (CGVS Saja, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u beweerde dat uw beide dochters in de keuken waren antwoordt Saja dat u misschien een fout hebt gemaakt en dat u veel vergeet (CGVS Saja, p. 13). Uit uw interview blijkt echter nergens dat u effectief geheugenproblemen zou hebben waardoor deze tegenstrijdigheid door haar verklaring niet wordt opgeheven. Wanneer aan uw dochter Sokna gevraagd wordt dit moment te beschrijven verklaart zij, net als u, dat zij en haar zus in de keuken waren eten aan het bereiden op het moment van het incident. U was in een andere ruimte aanwezig. Ze herinnert zich niet of ze u nog zag alvorens u de deur ging opendoen. Sokna heeft daarenboven, in tegenstelling tot Saja, niks van het geroep of gehuil aan de deur gehoord. Ze verklaart zelfs helemaal niks van het incident gehoord te hebben (CGVS Sokna, p. 11). Wanneer wordt gevraagd hoe het komt dat Saja u wel hoorde roepen en schreeuwen en zij zelf niet antwoordt Sokna dat haar zus het misschien wel gehoord had. Het is echter zeer bevreemdend dat zij niet zou weten dat haar zus u hoorde roepen en schreeuwen en dat zij geen reactie daarop bij haar zus, die 'bevroren was ter plaatse' (CGVS Saja, p. 13) heeft opgemerkt. Gewezen op de tegenstrijdigheid met haar zus omtrent de plaats waar ze waren antwoordt Sokna dat het zeker de bedoeling was van haar zus dat ze eerst in de salon waren en daarna in de keuken (CGVS Sokna, p. 11). Nergens uit de verklaringen van Saja blijkt echter dat zij op het tijdstip van het incident of daar rond in de keuken eten aan het klaarmaken waren. Ze ontkent het zelfs wanneer ze met uw verklaring wordt geconfronteerd (CGVS, Saja, p. 13). Hiermee wordt ook deze tegenstrijdigheid tussen de zussen niet opgeheven. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn asielaanvraag te staven, kan op z'n minst verwacht worden dat hij of zij correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij of zij zich hierover niet tegenspreekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Ook over de reden waarom die mannen aan uw huis stonden zijn jullie allesbehalve eenduidig. U verklaart namelijk dat zij informatie nodig hadden over de eigenares van het kapsalon, zoals haar adres en telefoonnummer en zij uw dochters enkele vragen wilden stellen over haar (CGVS, p. 15-16). Vervolgens smeekte u hen uw dochters met rust te laten waarop zij u twee dagen de tijd gaven om de nodige informatie over die persoon te verzamelen (CGVS, p. 16). Uw dochter Saja verklaart dat die mannen kwamen om over de eigenaar te vragen maar dat ze haar zelf kunnen bereiken dus dat het erop leek dat ze hen kwamen meenemen om iets af te werken samen met haar. Verder zouden die mannen gezegd hebben dat de dochters wel wisten waarover het ging, wat eigenlijk niet zo was. Verder weet Saja niet concreet waarvoor die 2 dagen uitstel dan dienden. (CGVS Saja, p. 13-14). Uit de verklaringen van Sokna blijkt dat de mannen wilden weten waarom de winkel gesloten was en waar de eigenares was (CGVS Sokna, p. 12). Verder zeiden de mannen ook nog: "we gaan ons werk met haar afwerken of we gaan je dochters nemen" (CGVS Sokna, p. 12). Doordat u en uw dochters er niet in slagen eenduidige en concrete informatie te verschaffen over de redenen waarom die onbekende

mannen aan uw deur stonden en waarvoor zij met uw dochters wilden spreken wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnd.

Daarenboven is het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend en logisch. Uw dochters gingen namelijk nog werken op 3 september 2015 (CGVS Saja p.5). Slechts twee dagen later komen onbekende mannen naar uw huis om informatie vragen omdat het kapsalon gesloten is, wat op zich al vreemd is na slechts twee dagen. Daarnaast vroegen de mannen eerst uw dochters te gaan halen om hen enkele vragen te stellen. Gevraagd naar waarom u hen dan niet ging halen zodat ze op hun vragen zouden kunnen antwoorden verklaart u dat u schrik had voor uw dochters omdat ze in het zwart gekleed waren en gewapend waren (CGVS, p. 17). Verder beweert u nog dat het die mannen niet om die informatie te doen was maar het op een onrechtstreekse manier op uw dochters gemunt hadden (CGVS, p. 17). Dit strookt echter niet met het feit dat zij eerst die informatie over de werkgeefster vroegen en u daarna twee dagen de tijd gaven om die informatie te verzamelen. Indien u die informatie niet zou bezorgen zouden ze uw dochters meenemen, zo verklaarde u zelf (CGVS, p. 17). Hieruit blijkt dat zij het toch werkelijk op die informatie hadden bedoeld, en niet zoals u nog aanhaalt, op uw dochters. Daarbij lijkt het ook onwaarschijnlijk dat drie gewapende jonge mannen, indien hun werkelijke doel uw dochters was, geen moeite hebben ondernomen om effectief uw huis binnen te vallen en uw dochters te zoeken. U slaagt er aldus niet in afdoende indicaties te geven voor de veronderstelling dat uw dochters een gevaar lopen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen concludeert het CGVS dat u niet heeft kunnen overtuigen dat deze incidenten, zoals u en uw dochters ze omschreven, jullie werkelijk zijn overkomen. Van iemand die internationale bescherming vraagt kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij hierover correcte, gedetailleerde en niet-tegenstrijdige informatie aanreikt. Dit is in casu niet het geval waardoor de gebeurtenissen waardoor u Irak besloot te verlaten ernstig in twijfel worden getrokken.

Bijkomend moet ook worden opgemerkt dat de dreigbrieven die u kreeg na uw terugkeer uit Syrië los staan van de vrees die u vandaag inroept. U keerde immers terug naar Irak in 2012 en kreeg op 20 en 29 november 2012 die brieven, maar heeft sedert uw verhuis naar Zafaraniya geen nieuwe dreigbrieven meer gekregen of enig contact gehad met de personen die ze verstuurden. De eerste dreigbrief was daarbij gericht aan uw echtgenoot en zoon en de tweede droeg u op het huis te verlaten, wat u nadien ook deed. Tevens kan ernstig getwijfeld worden of u deze brieven wel ontvangen heeft aangezien u niet op de hoogte bent welke groepering jullie de dreigbrief zou gestuurd hebben (CGVS, p. 5) terwijl uw dochters beweren dat ze door de Badr Organisatie waren ondertekend (CGVS Saja, p. 15; CGVS Sokna, p. 6). U herinnert zich ook niet meer in welke vorm die brieven opgesteld waren – getypt of handgeschreven – terwijl u ze wel hebt gelezen (CGVS, p. 19) of wat jullie met deze brieven hebben gedaan buiten dat uw schoonzus ze aan haar zoon heeft gegeven (CGVS, p. 19), terwijl uw zoon ze voorlegt om zijn asielaanvraag te ondersteunen en beweert ze van zijn zus ontvangen te hebben (CGVS gehoorverslag A.S.H.), dd. 07.03.2014, p. 3-4). Hierbij kan opgemerkt dat het CGVS inzake het asiëldossier van uw zoon ook nooit geloof heeft gehecht aan de dreigbrieven (zie beslissing en arrest zoon).

Tot slot haalt u aan dat u en uw dochters soms door buurtbewoners worden uitgescholden en beledigd omdat jullie geen inwoners van de wijk waren, omdat u een oude vrouw bent en omwille van de littekens van uw dochter. Verder verklaart u dat het om “gewoon mondeling viseren” gaat en dat dit probleem zich voordoet in de volkswijken, meer specifiek Zafaraniya waar u op dat moment woonde met uw dochters (CGVS, p. 13). Uw dochters omschrijven gelijkaardig ervaringen (CGVS Saja, p. 9; CGVS Sokna, p. 10). Saja spreekt ook over stenen die naar jullie huis werden gegooid als jullie binnen waren (CGVS Saja, p. 9) maar dit wordt niet door u of uw andere dochter Sokna aangehaald waardoor er niet kan worden van uit gegaan dat het hier om een ernstig of structureel feit gaat. In dit verband dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u en uw dochters aangehaalde elementen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève. Daaruit blijkt immers dat daden van discriminatie ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel dat deze daden een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens (Art.48/3 §2 a, b van de Vreemdelingenwet). Uit uw verklaringen is dit echter niet gebleken.

U legt het verband tussen deze intimidaties met het feit dat u als alleenstaande vrouw samen met uw twee dochters leeft, zonder man, vader of andere familie en zonder netwerk. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat vrouwen in Irak in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het profiel van alleenstaande vrouw in te roepen om een gegronde vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in geslaagd bent te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk geviséerd werd. Hierbij wordt vastgesteld dat u, na

de dreigbrieven in Karada die weinig geloofwaardig zijn, sinds 2012 in Bagdad hebt kunnen leven zonder persoonlijk geïsoleerd te worden. U was in staat een huis te huren, kon werken bij u thuis en ging in 2014 naar Iran voor medische verzorging voor uw dochter (CGVS, p. 5 en 7). Bijkomend kunnen vragen gesteld worden met uw bewering dat u met geen enkel lid van uw familie nog contact hebt, en aldus bij hen niet terecht zou kunnen, omdat zij tegen uw huwelijk met een soenniet waren (CGVS, p. 3). U trouwde namelijk in 1990 maar geeft zelf aan nog tot 1995 contact met uw familie gehad te hebben, tot aan uw vertrek naar Syrië (CGVS, p. 3). Daarbij zijn uw beide dochters geboren in Najaf. U leefde op dat moment in Bagdad en ging dus enkel om te bevallen naar Najaf (CGVS Saja, p. 2; CGVS Sokna, p. 3). Het is ten zeerste bevreemdend dat u naar Najaf zou gaan enkel om te bevallen terwijl uw familie geen contact meer met u wou omwille van uw huwelijk met een soenniet. Verder is het zeer opmerkelijk dat u na uw terugkeer naar Irak bij uw schoonzus in Karrada verbleef (waar ook u eerder woonde met uw echtgenoot), gezien dit een overwegend sjiietische wijk is. Daarbij komt ook nog dat uw zoon in zijn interview voor het CGVS zegt sjiietisch moslim te zijn (CGVS gehoorverslag (A.S.H.) dd. 26.01.2012, p. 3) en dat de stamnaam van uw kinderen, Al Zubeidi, ook eerder zou duiden op een sjiietische vader. Gelet op deze vaststellingen kan er ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat uw echtgenoot (en dus ook uw kinderen) soennitisch moslims zijn en dat u om deze reden alle contacten met uw familie zou hebben verbroken.

Volledigheidshalve kan met betrekking tot uw ex-man die een baathverleden zou hebben gehad worden opgemerkt dat u sinds 2001 geen contact meer met hem heeft gehad, jullie in 2012 gescheiden zijn en u sindsdien geen (geloofwaardige) problemen omwille van hem heeft aangehaald (CGVS p.3). Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat door het CGVS geen geloof werd gehecht aan het door uw zoon verklaarde profiel van uw exman noch aan de vervolgingsproblemen die hij hieromtrent aanhaalde (baathprofiel en dreigbrieven). U noch uw dochters brengen hieromtrent nieuwe elementen aan, integendeel. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u of uw kinderen omwille van enig profiel van uw ex-echtgenoot bij terugkeer een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Uw zoon verkreeg in 2014 tijdens zijn derde asielaanvraag enkel de subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn herkomst uit Bagdad. Echter is de situatie actueel gewijzigd (zie onderstaand) waardoor jullie niet meer in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus louter gebaseerd op jullie herkomst uit Bagdad.

Met betrekking tot de door jullie voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke

omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para. 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze “waarschijnlijk” in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschalige aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar

specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.S.H. als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraaks staatsburger van Arabische afkomst en soennitisch moslim. U werd geboren op 23 april 1993 in Najaf. Sinds uw geboorte tot 1995 woonde u in Karada, Bagdad. Uw vader werkte in die tijd voor het regime van Saddam Hussein. Bij een inval bij jullie thuis werd u verbrand toen u 11 maanden oud was doordat de invallers heet water op u gooiden. Jullie vertrokken daarom in 1995 naar Syrië. In 2001 vertrok uw vader uit Syrië waarna u nooit meer iets over hem vernomen hebt. Door het toenemende geweld vertrok u en uw moeder en zus uit Syrië in 2012. Jullie gingen bij jullie tante langs vaderskant in Karada wonen. Op 20 en vervolgens op 29 november 2012 kregen jullie een dreigbrief van de Badr Organisatie. Jullie moesten van de tante het huis verlaten omdat jullie een gevaar betekenden. Daarop huurde uw moeder een huis in Zafaraniya, Bagdad. Zij werkte er voor een winkel in de soukh en u en uw zus hielpen haar. In Zafaraniya werden jullie vaak mondeling lastiggevalen op straat. Begin augustus 2015 konden u en uw zus aan de slag gaan in een kapsalon een eindje verder op jullie straat, op zo'n 10 minuten wandelen van jullie huis. Op 3 september 2015 kwam een auto snel op u en uw zus afgereden toen jullie op weg waren van het kapsalon naar huis. De man naar de bestuurder van de auto greep uw zus vast en wou haar meentrekken. U kon dat verhinderen en trok haar op het voetpad. De auto keerde zich om en reed over de voet van uw zus. Jullie haastten jullie naar huis en vertelden alles aan jullie moeder. Zij verbood jullie nog langer te werken in het kapsalon. Twee dagen later, op 5 september 2015, kwamen 3 jonge onbekende mannen aan jullie deur aankloppen. Uw moeder deed open terwijl u en uw zus in de salon televisie aan het kijken waren. U hoorde uw moeder huilen en schreeuwen. Ze vertelde dat die mannen naar jullie kwamen vragen om jullie werk verder te doen. De mannen vertrokken en gaven uw moeder twee dagen de tijd om een oplossing te vinden. Uw moeder belde naar haar vriendin in Al Khadhimiya en vertelde wat gebeurd was. Die vriendin zei uw moeder om met haar dochters naar haar te komen. 's Morgensvroeg op 6 september 2015, na de avondklok, vertrokken jullie naar een vriendin van uw moeder. Haar zoon regelde jullie vertrek en de nodige documenten. Op 10 september vertrok u samen met uw zus en moeder naar Egypte. Na ongeveer een maand in Egypte vertrokken jullie via de Middellandse Zee naar Italië. Na ongeveer twee dagen vertrokken jullie vanuit Italië naar België, waar jullie op 30 oktober 2015 aankwamen. Dezelfde dag vroegen u, uw moeder en uw zus asiel aan.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een kaart van de Rode Halve Maan in Syrië. U legt ook nog kopieën van foto's van jullie reisweg voor, foto's van uw littekens en twee attesten van uw school in Syrië.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw moeder (K.N.A.) (CGVS p. 7-8). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

" Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u in 1995 met uw dochters (en zoon) naar Syrië bent gegaan waar jullie door het UNHCR als vluchteling erkend werden. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft

om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u en uw 2 dochters in 2012 naar Irak terugkeerden, dus na het verkrijgen van de UNHCR erkenning, en jullie pas in 2015 het land terug verlaten hebben.

U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Uit uw verklaring blijkt dat u Irak hebt verlaten omdat u vervolging vreest nadat onbekende mannen uw dochters hebben proberen mee te nemen en u ook thuis werd bedreigd door onbekende mannen die informatie nodig hadden over de werkgeefster van uw dochters.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door vaagheden en tegenstrijdigheden die tussen uw verklaringen en die van uw dochters werden vastgesteld.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw dochters – en ook die van uw dochters onderling – met betrekking tot de twee gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Irak.

Wat betreft het eerste voorval, de auto die uw dochters op weg van hun werk naar huis lastigviel, verklaart u dat dit gebeurde toen zij bijna thuis waren, bijna aan jullie straat. U was uiteraard zelf niet aanwezig en uw dochters hadden u niet concreet verteld waar het precies gebeurd was maar het was dicht bij jullie huis (CGVS, p. 12). Niet alleen komt uw verklaring hieromtrent niet overeen met deze van uw oudste dochter Saja, opvallender is nog het feit dat uw twee dochters – die aanwezig waren bij het voorval – ook onderling tegenstrijdig zijn over waar dit voorval zich afspeelde. Uw dochter Saja verklaart namelijk dat zij slechts een beetje verder dan het kapsalon waren ('zo ver als van het koffiemachine tot hier', CGVS Saja, p. 10) terwijl uw dochter Sokna, waarmee u na uw verklaringen over dit voorval nog gesproken heeft, dan weer net als u beweert dat het voorval dicht bij huis plaatsvond ten opzichte van het kapsalon (CGVS Sokna, p. 8). Gezien het toch 10 minuten stappen was tussen jullie huis en het kapsalon komen dergelijke verklaringen dan ook niet overeen (CGVS Saja p.8). Verder wordt aan uw dochter Saja gevraagd de gebeurtenis concreter te beschrijven, eventueel te tekenen. Saja beschrijft en tekent hoe de auto snel op hen af kwam gereden, naast haar zus stopte aangezien zij aan de straatkant liep, de man naast de bestuurder zijn raam opende en Saja vastgreep, hoe zij vervolgens

Saja vastnam en op het voetpad trok, hoe de auto zich omkeerde en over Saja's voet reed en zo vertrok (CGVS Saja, p. 7 en 10). Geconfronteerd met de vaststelling dat haar verklaring niet kan kloppen aangezien de man naast de bestuurder niet in die positie zat waarop hij Sokna kon vastgrijpen indien de auto hen van voor kwam aanrijden, wijzigt Saja haar verklaring en beweert zij dat de auto langs achter op hen af kwam (CGVS Saja, p. 10). Het feit dat zij haar verklaring wijzigt doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het hier om een opvallende wijziging gaat. Deze elementen trekken de geloofwaardigheid van het incident met de auto reeds ernstig in twijfel.

Bijkomend wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door de vaststelling dat geen van uw dochters dit voorval vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit is uiterst opvallend aangezien niet u maar zij aanwezig waren op dit voorval en jullie dit aanhalen als één van de twee gebeurtenissen die de aanleiding waren voor jullie vertrek uit Irak. Gevraagd aan uw dochters hoe het komt dat u wel en zij niet over dit incident spreken op DVZ antwoordt Saja dat ze het niet hadden gevraagd en het interview snel moest gebeuren (CGVS Saja, p. 8) en verder dat er gewoon werd gevraagd waarom ze waren gevlucht (CGVS Saja, p. 9). Het is echter onwaarschijnlijk dat uw dochter op deze vraag wel verklaart te zijn lastiggevalen op straat en daarom gestopt te zijn met werken in het kapsalon (Vragenlijst CGVS Saja, vraag 3.5) maar dat zij helemaal niks vermeld over de poging tot ontvoering op haar zus, een veel ernstiger incident. Uw andere dochter Sokna werd dezelfde vraag gesteld. Ook zij verklaart dat het haar niet werd gevraagd en dat ze enkel hoofdpunten gezegd had (CGVS Sokna, p. 9). Zij verklaarde daarnaast ook op DVZ dat de zussen gestopt waren in het kapsalon door de intimidaties op straat, net als Saja (Vragenlijst CGVS Sokna, vraag 3.5). Dat een poging tot ontvoering op uw dochter Sokna door Sokna zelf niet als een hoofdpunt wordt beschouwd en beide zussen die op het incident aanwezig waren het niet vermelden op DVZ – terwijl ze wel spreken over de intimidaties op straat en verder vertellen over het bezoek van de mannen aan uw huis – doet verder ernstig twijfelen of deze gebeurtenis effectief is voorgevallen.

Wat betreft het tweede voorval, de onbekende mannen aan uw huis, kan worden vastgesteld dat ook hier ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw dochters. Volgens uw verklaring stond u op dat moment buiten aan de buitendeur bij die mannen en waren uw dochters eten aan het klaarmaken in de keuken (CGVS, p. 14). Verder zegt u dat uw dochters uw geroep en gehuil gehoord hebben (CGVS, p. 15). Uw dochter Saja verklaart daarentegen dat zij en haar zus in de salon waren, tv aan het kijken, op het moment dat er op de deur werd geklopt en dat u hen zei te blijven zitten, dat u de deur ging openen. Saja hoorde uw stem en één van de mannen, maar verstond verder niet wat gezegd werd dus hoorde alles later van u. Ze hoorde u huilen en schreeuwen (CGVS Saja, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u beweerde dat uw beide dochters in de keuken waren antwoordt Saja dat u misschien een fout hebt gemaakt en dat u veel vergeet (CGVS Saja, p. 13). Uit uw interview blijkt echter nergens dat u effectief geheugenproblemen zou hebben waardoor deze tegenstrijdigheid door haar verklaring niet wordt opgeheven. Wanneer aan uw dochter Sokna gevraagd wordt dit moment te beschrijven verklaart zij, net als u, dat zij en haar zus in de keuken waren eten aan het bereiden op het moment van het incident. U was in een andere ruimte aanwezig. Ze herinnert zich niet of ze u nog zag alvorens u de deur ging opendoen. Sokna heeft daarenboven, in tegenstelling tot Saja, niks van het geroep of gehuil aan de deur gehoord. Ze verklaart zelfs helemaal niks van het incident gehoord te hebben (CGVS Sokna, p. 11). Wanneer wordt gevraagd hoe het komt dat Saja u wel hoorde roepen en schreeuwen en zij zelf niet antwoordt Sokna dat haar zus het misschien wel gehoord had. Het is echter zeer bevreemdend dat zij niet zou weten dat haar zus u hoorde roepen en schreeuwen en dat zij geen reactie daarop bij haar zus, die 'bevroren was ter plaatse' (CGVS Saja, p. 13) heeft opgemerkt. Gewezen op de tegenstrijdigheid met haar zus omtrent de plaats waar ze waren antwoordt Sokna dat het zeker de bedoeling was van haar zus dat ze eerst in de salon waren en daarna in de keuken (CGVS Sokna, p. 11). Nergens uit de verklaringen van Saja blijkt echter dat zij op het tijdstip van het incident of daar rond in de keuken eten aan het klaarmaken waren. Ze ontkent het zelfs wanneer ze met uw verklaring wordt geconfronteerd (CGVS, Saja, p. 13). Hiermee wordt ook deze tegenstrijdigheid tussen de zussen niet opgeheven. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn asielaanvraag te staven, kan op z'n minst verwacht worden dat hij of zij correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij of zij zich hierover niet tegenspreekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Ook over de reden waarom die mannen aan uw huis stonden zijn jullie allesbehalve eenduidig. U verklaart namelijk dat zij informatie nodig hadden over de eigenares van het kapsalon, zoals haar adres en telefoonnummer en zij uw dochters enkele vragen wilden stellen over haar (CGVS, p. 15-16). Vervolgens smeekte u hen uw dochters met rust te laten waarop zij u twee dagen de tijd gaven om de nodige informatie over die persoon te verzamelen (CGVS, p. 16). Uw dochter Saja verklaart dat die mannen kwamen om over de eigenaar te vragen maar dat ze haar zelf kunnen bereiken dus dat het erop leek dat ze hen kwamen meenemen om iets af te werken samen met haar. Verder zouden die

mannen gezegd hebben dat de dochters wel wisten waarover het ging, wat eigenlijk niet zo was. Verder weet Saja niet concreet waarvoor die 2 dagen uitstel dan dienden. (CGVS Saja, p. 13-14). Uit de verklaringen van Sokna blijkt dat de mannen wilden weten waarom de winkel gesloten was en waar de eigenares was (CGVS Sokna, p. 12). Verder zeiden de mannen ook nog: "we gaan ons werk met haar afwerken of we gaan je dochters nemen" (CGVS Sokna, p. 12). Doordat u en uw dochters er niet in slagen eenduidige en concrete informatie te verschaffen over de redenen waarom die onbekende mannen aan uw deur stonden en waarvoor zij met uw dochters wilden spreken wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnd.

Daarenboven is het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend en logisch. Uw dochters gingen namelijk nog werken op 3 september 2015 (CGVS Saja p.5). Slechts twee dagen later komen onbekende mannen naar uw huis om informatie vragen omdat het kapsalon gesloten is, wat op zich al vreemd is na slechts twee dagen. Daarnaast vroegen de mannen eerst uw dochters te gaan halen om hen enkele vragen te stellen. Gevraagd naar waarom u hen dan niet ging halen zodat ze op hun vragen zouden kunnen antwoorden verklaart u dat u schrik had voor uw dochters omdat ze in het zwart gekleed waren en gewapend waren (CGVS, p. 17). Verder beweert u nog dat het die mannen niet om die informatie te doen was maar het op een onrechtstreekse manier op uw dochters gemunt hadden (CGVS, p. 17). Dit strookt echter niet met het feit dat zij eerst die informatie over de werkgeefster vroegen en u daarna twee dagen de tijd gaven om die informatie te verzamelen. Indien u die informatie niet zou bezorgen zouden ze uw dochters meenemen, zo verklaarde u zelf (CGVS, p. 17). Hieruit blijkt dat zij het toch werkelijk op die informatie hadden bedoeld, en niet zoals u nog aanhaalt, op uw dochters. Daarbij lijkt het ook onwaarschijnlijk dat drie gewapende jonge mannen, indien hun werkelijke doel uw dochters was, geen moeite hebben ondernomen om effectief uw huis binnen te vallen en uw dochters te zoeken. U slaagt er aldus niet in afdoende indicaties te geven voor de veronderstelling dat uw dochters een gevaar lopen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen concludeert het CGVS dat u niet heeft kunnen overtuigen dat deze incidenten, zoals u en uw dochters ze omschreven, jullie werkelijk zijn overkomen. Van iemand die internationale bescherming vraagt kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij hierover correcte, gedetailleerde en niet-tegenstrijdige informatie aanreikt. Dit is in casu niet het geval waardoor de gebeurtenissen waardoor u Irak besloot te verlaten ernstig in twijfel worden getrokken.

Bijkomend moet ook worden opgemerkt dat de dreigbrieven die u kreeg na uw terugkeer uit Syrië los staan van de vrees die u vandaag inroept. U keerde immers terug naar Irak in 2012 en kreeg op 20 en 29 november 2012 die brieven, maar heeft sedert uw verhuis naar Zafaraniya geen nieuwe dreigbrieven meer gekregen of enig contact gehad met de personen die ze verstuurden. De eerste dreigbrief was daarbij gericht aan uw echtgenoot en zoon en de tweede droeg u op het huis te verlaten, wat u nadien ook deed. Tevens kan ernstig getwijfeld worden of u deze brieven wel ontvangen heeft aangezien u niet op de hoogte bent welke groepering jullie de dreigbrief zou gestuurd hebben (CGVS, p. 5) terwijl uw dochters beweren dat ze door de Badr Organisatie waren ondertekend (CGVS Saja, p. 15; CGVS Sokna, p. 6). U herinnert zich ook niet meer in welke vorm die brieven opgesteld waren – getypt of handgeschreven – terwijl u ze wel hebt gelezen (CGVS, p. 19) of wat jullie met deze brieven hebben gedaan buiten dat uw schoonzus ze aan haar zoon heeft gegeven (CGVS, p. 19), terwijl uw zoon ze voorlegt om zijn asielaanvraag te ondersteunen en beweert ze van zijn zus ontvangen te hebben (CGVS gehoorverslag A.S.H.), dd. 07.03.2014, p. 3-4). Hierbij kan opgemerkt dat het CGVS inzake het asiëldossier van uw zoon ook nooit geloof heeft gehecht aan de dreigbrieven (zie beslissing en arrest zoon).

Tot slot haalt u aan dat u en uw dochters soms door buurtbewoners worden uitgescholden en beledigd omdat jullie geen inwoners van de wijk waren, omdat u een oude vrouw bent en omwille van de littekens van uw dochter. Verder verklaart u dat het om "gewoon mondeling viseren" gaat en dat dit probleem zich voordoet in de volkswijken, meer specifiek Zafaraniya waar u op dat moment woonde met uw dochters (CGVS, p. 13). Uw dochters omschrijven gelijkaardig ervaringen (CGVS Saja, p. 9; CGVS Sokna, p. 10). Saja spreekt ook over stenen die naar jullie huis werden gegooid als jullie binnen waren (CGVS Saja, p. 9) maar dit wordt niet door u of uw andere dochter Sokna aangehaald waardoor er niet kan worden van uit gegaan dat het hier om een ernstig of structureel feit gaat. In dit verband dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u en uw dochters aangehaalde elementen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève. Daaruit blijkt immers dat daden van discriminatie ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel dat deze daden een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens (Art.48/3 §2 a, b van de Vreemdelingenwet). Uit uw verklaringen is dit echter niet gebleken.

U legt het verband tussen deze intimidaties met het feit dat u als alleenstaande vrouw samen met uw twee dochters leeft, zonder man, vader of andere familie en zonder netwerk. Hoewel het CGVS er zich

van bewust is dat vrouwen in Irak in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het profiel van alleenstaande vrouw in te roepen om een gegronde vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in geslaagd bent te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk geviséerd werd. Hierbij wordt vastgesteld dat u, na de dreigbrieven in Karada die weinig geloofwaardig zijn, sinds 2012 in Bagdad hebt kunnen leven zonder persoonlijk geviséerd te worden. U was in staat een huis te huren, kon werken bij u thuis en ging in 2014 naar Iran voor medische verzorging voor uw dochter (CGVS, p. 5 en 7). Bijkomend kunnen vragen gesteld worden met uw bewering dat u met geen enkel lid van uw familie nog contact hebt, en aldus bij hen niet terecht zou kunnen, omdat zij tegen uw huwelijk met een soenniet waren (CGVS, p. 3). U trouwde namelijk in 1990 maar geeft zelf aan nog tot 1995 contact met uw familie gehad te hebben, tot aan uw vertrek naar Syrië (CGVS, p. 3). Daarbij zijn uw beide dochters geboren in Najaf. U leefde op dat moment in Bagdad en ging dus enkel om te bevallen naar Najaf (CGVS Saja, p. 2; CGVS Sokna, p. 3). Het is ten zeerste bevreemdend dat u naar Najaf zou gaan enkel om te bevallen terwijl uw familie geen contact meer met u wou omwille van uw huwelijk met een soenniet. Verder is het zeer opmerkelijk dat u na uw terugkeer naar Irak bij uw schoonzus in Karrada verbleef (waar ook u eerder woonde met uw echtgenoot), gezien dit een overwegend sjiitische wijk is. Daarbij komt ook nog dat uw zoon in zijn interview voor het CGVS zegt sjiitisch moslim te zijn (CGVS gehoorverslag (A.S.H.) dd. 26.01.2012, p. 3) en dat de stamnaam van uw kinderen, Al Zubeidi, ook eerder zou duiden op een sjiitische vader. Gelet op deze vaststellingen kan er ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat uw echtgenoot (en dus ook uw kinderen) soennitisch moslims zijn en dat u om deze reden alle contacten met uw familie zou hebben verbroken.

Volledigheidshalve kan met betrekking tot uw ex-man die een baathverleden zou hebben gehad worden opgemerkt dat u sinds 2001 geen contact meer met hem heeft gehad, jullie in 2012 gescheiden zijn en u sindsdien geen (geloofwaardige) problemen omwille van hem heeft aangehaald (CGVS p.3). Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat door het CGVS geen geloof werd gehecht aan het door uw zoon verklaarde profiel van uw exman noch aan de vervolgingsproblemen die hij hieromtrent aanhaalde (baathprofiel en dreigbrieven). U noch uw dochters brengen hieromtrent nieuwe elementen aan, integendeel. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u of uw kinderen omwille van enig profiel van uw ex-echtgenoot bij terugkeer een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Uw zoon verkreeg in 2014 tijdens zijn derde asielaanvraag enkel de subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn herkomst uit Bagdad. Echter is de situatie actueel gewijzigd (zie onderstaand) waardoor jullie niet meer in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus louter gebaseerd op jullie herkomst uit Bagdad.

Met betrekking tot de door jullie voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van

een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para 34; UNHCR, *Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence*, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, *The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States*, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, *K.A.B. V. Zweden*, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “*Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze “waarschijnlijk” in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot

uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook

kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest J.K. and Others v. Sweden van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een

schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen daar zij enkel informatie geven betreffende uw persoonlijke gegevens, een verblijf in Syrië, jullie reisweg en het feit dat u littekens hebt hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing luidt ten aanzien van A.S.H. als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Iraaks staatsburger van Arabische afkomst en soennitisch moslim. U werd geboren op 2 januari 1995 in Najaf. Sinds uw geboorte woonde u in Karada, Bagdad. Uw vader werkte in die tijd voor het regime van Saddam Hussein. Bij een inval bij jullie thuis werd uw oudere zus verbrand toen zij 11 maanden oud was doordat de invallers heet water op haar gooiden. Jullie vertrokken daarom in 1995 naar Syrië. In 2001 vertrok uw vader uit Syrië waarna u nooit meer iets over hem vernomen hebt. Door het toenemende geweld vertrok u en samen met uw moeder en zus uit Syrië in 2012. Jullie gingen bij jullie tante langs vaderskant in Karada wonen. Op 20 en vervolgens op 29 november 2012 kregen jullie een dreigbrief van de Badr Organisatie. Jullie moesten van de tante het huis verlaten omdat jullie een gevaar betekenden. Daarop huurde uw moeder een huis in Zafaraniya, Bagdad. Zij werkte er voor een winkel in de soukh en u en uw zus hielpen haar. In Zafaraniya werden jullie vaak mondeling lastiggevallen op straat. Begin augustus 2015 konden u en uw zus aan de slag gaan in een kapsalon een eindje verder op jullie straat, op zo'n 10 minuten wandelen van jullie huis. Op 3 september 2015 kwam een auto snel op u en uw zus afgereden toen jullie op weg waren van het kapsalon naar huis. De man naar de bestuurder van de auto greep uw arm vast en wou u meetrokken. Uw zus nam u vervolgens vast en kon dat verhinderen. De auto keerde zich om en reed over uw voet. Jullie haastten jullie naar huis en vertelden alles aan jullie moeder. Zij verbood jullie nog langer te werken in het kapsalon. Twee dagen later, op 5 september 2015, kwamen 3 jonge onbekende mannen aan jullie deur aankloppen. Uw moeder deed open terwijl u en uw zus in de keuken het eten aan het klaarmaken waren. U hoorde helemaal niet wat er zich aan de voordeur aan het afspelen was. Toen zij weer binnenkwam vertelde uw moeder dat die mannen naar jullie kwamen vragen omdat de eigenares van het kapsalon verdwenen was en jullie zeker meer informatie hadden. De mannen vertrokken en gaven uw moeder twee dagen de tijd om een oplossing te vinden. Uw moeder belde naar haar vriendin in Al Khadimiya en vertelde wat gebeurd was. Die vriendin zei uw moeder om met haar dochters naar haar te komen. 's Morgensvroeg op 6 september 2015, na de avondklok, vertrokken jullie naar een vriendin van uw moeder. Haar zoon regelde jullie vertrek en de nodige documenten. Op 10 september vertrok u samen met uw zus en moeder naar Egypte. Na ongeveer een maand in Egypte vertrokken jullie via de Middellandse Zee naar Italië. Na ongeveer twee dagen vertrokken jullie vanuit Italië naar België, waar jullie op 30 oktober 2015 aankwamen. Dezelfde dag vroegen u, uw moeder en uw zus asiel aan.

Ter ondersteuning van uw identiteit en/of asielaanvraag legt u de volgende originele documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw identiteitskaart, een kaart van de Rode Halve Maan in Syrië. U legt ook nog kopieën voor van twee attesten van uw school in Syrië.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw asielaanvraag op dezelfde motieven baseert als degene die werden aangehaald door uw moeder (K.N.A.) (CGVS p. 6-7). In het kader van de door haar ingediende asielaanvraag werd een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en van de

subsidiare beschermingsstatus genomen omwille van het ongeloofwaardige karakter van jullie asielmotieven. Bijgevolg kan dan ook niet in uw hoofde besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiare bescherming.

De beslissing van uw moeder luidt als volgt:

"Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u in 1995 met uw dochters (en zoon) naar Syrië bent gegaan waar jullie door het UNHCR als vluchteling erkend werden. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §16° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiare beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium "gegronde vrees voor vervolging" het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u en uw 2 dochters in 2012 naar Irak terugkeerden, dus na het verkrijgen van de UNHCR erkenning, en jullie pas in 2015 het land terug verlaten hebben.

U bent er omwille van onderstaande redenen echter niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u actueel een individuele vrees voor vervolging koestert.

Uit uw verklaring blijkt dat u Irak hebt verlaten omdat u vervolging vreest nadat onbekende mannen uw dochters hebben proberen mee te nemen en u ook thuis werd bedreigd door onbekende mannen die informatie nodig hadden over de werkgeefster van uw dochters.

Het Commissariaat-generaal kan echter geen geloof hechten aan uw asielrelaas. Er dient te worden vastgesteld dat de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze ondermijnd wordt door vaagheden en tegenstrijdigheden die tussen uw verklaringen en die van uw dochters werden vastgesteld.

Vooreerst wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas zwaar ondermijnd door flagrante tegenstrijdigheden tussen uw verklaringen en die van uw dochters – en ook die van uw dochters onderling – met betrekking tot de twee gebeurtenissen die de directe aanleiding vormden voor jullie vertrek uit Irak.

Wat betreft het eerste voorval, de auto die uw dochters op weg van hun werk naar huis lastigviel, verklaart u dat dit gebeurde toen zij bijna thuis waren, bijna aan jullie straat. U was uiteraard zelf niet aanwezig en uw dochters hadden u niet concreet verteld waar het precies gebeurd was maar het was dicht bij jullie huis (CGVS, p. 12). Niet alleen komt uw verklaring hieromtrent niet overeen met deze van

uw oudste dochter Saja, opvallender is nog het feit dat uw twee dochters – die aanwezig waren bij het voorval – ook onderling tegenstrijdig zijn over waar dit voorval zich afspeelde. Uw dochter Saja verklaart namelijk dat zij slechts een beetje verder dan het kapsalon waren ('zo ver als van het koffiemachine tot hier', CGVS Saja, p. 10) terwijl uw dochter Sokna, waarmee u na uw verklaringen over dit voorval nog gesproken heeft, dan weer net als u beweert dat het voorval dichterbij huis plaatsvond ten opzichte van het kapsalon (CGVS Sokna, p. 8). Gezien het toch 10 minuten stappen was tussen jullie huis en het kapsalon komen dergelijke verklaringen dan ook niet overeen (CGVS Saja p.8). Verder wordt aan uw dochter Saja gevraagd de gebeurtenis concreter te beschrijven, eventueel te tekenen. Saja beschrijft en tekent hoe de auto snel op hen af kwam gereden, naast haar zus stopte aangezien zij aan de straatkant liep, de man naast de bestuurder zijn raam opende en Saja vastgreep, hoe zij vervolgens Saja vastnam en op het voetpad trok, hoe de auto zich omkeerde en over Saja's voet reed en zo vertrok (CGVS Saja, p. 7 en 10). Geconfronteerd met de vaststelling dat haar verklaring niet kan kloppen aangezien de man naast de bestuurder niet in die positie zat waarop hij Sokna kon vastgrijpen indien de auto hen van voor kwam aanrijden, wijzigt Saja haar verklaring en beweert zij dat de auto langs achter op hen af kwam (CGVS Saja, p. 10). Het feit dat zij haar verklaring wijzigt doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het hier om een opvallende wijziging gaat. Deze elementen trekken de geloofwaardigheid van het incident met de auto reeds ernstig in twijfel.

Bijkomend wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door de vaststelling dat geen van uw dochters dit voorval vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit is uiterst opvallend aangezien niet u maar zij aanwezig waren op dit voorval en jullie dit aanhalen als één van de twee gebeurtenissen die de aanleiding waren voor jullie vertrek uit Irak. Gevraagd aan uw dochters hoe het komt dat u wel en zij niet over dit incident spreken op DVZ antwoordt Saja dat ze het niet hadden gevraagd en het interview snel moest gebeuren (CGVS Saja, p. 8) en verder dat er gewoon werd gevraagd waarom ze waren gevlucht (CGVS Saja, p. 9). Het is echter onwaarschijnlijk dat uw dochter op deze vraag wel verklaart te zijn lastiggevalen op straat en daarom gestopt te zijn met werken in het kapsalon (Vragenlijst CGVS Saja, vraag 3.5) maar dat zij helemaal niks vermeld over de poging tot ontvoering op haar zus, een veel ernstiger incident. Uw andere dochter Sokna werd dezelfde vraag gesteld. Ook zij verklaart dat het haar niet werd gevraagd en dat ze enkel hoofdpunten gezegd had (CGVS Sokna, p. 9). Zij verklaarde daarnaast ook op DVZ dat de zussen gestopt waren in het kapsalon door de intimidaties op straat, net als Saja (Vragenlijst CGVS Sokna, vraag 3.5). Dat een poging tot ontvoering op uw dochter Sokna door Sokna zelf niet als een hoofdpunt wordt beschouwd en beide zussen die op het incident aanwezig waren het niet vermelden op DVZ – terwijl ze wel spreken over de intimidaties op straat en verder vertellen over het bezoek van de mannen aan uw huis – doet verder ernstig twijfelen of deze gebeurtenis effectief is voorgevallen.

Wat betreft het tweede voorval, de onbekende mannen aan uw huis, kan worden vastgesteld dat ook hier ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw dochters. Volgens uw verklaring stond u op dat moment buiten aan de buitendeur bij die mannen en waren uw dochters eten aan het klaarmaken in de keuken (CGVS, p. 14). Verder zegt u dat uw dochters uw geroep en gehuil gehoord hebben (CVGS, p. 15). Uw dochter Saja verklaart daarentegen dat zij en haar zus in de salon waren, tv aan het kijken, op het moment dat er op de deur werd geklopt en dat u hen zei te blijven zitten, dat u de deur ging openen. Saja hoorde uw stem en één van de mannen, maar verstond verder niet wat gezegd werd dus hoorde alles later van u. Ze hoorde u huilen en schreeuwen (CGVS Saja, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u beweerde dat uw beide dochters in de keuken waren antwoordt Saja dat u misschien een fout hebt gemaakt en dat u veel vergeet (CGVS Saja, p. 13). Uit uw interview blijkt echter nergens dat u effectief geheugenproblemen zou hebben waardoor deze tegenstrijdigheid door haar verklaring niet wordt opgeheven. Wanneer aan uw dochter Sokna gevraagd wordt dit moment te beschrijven verklaart zij, net als u, dat zij en haar zus in de keuken waren eten aan het bereiden op het moment van het incident. U was in een andere ruimte aanwezig. Ze herinnert zich niet of ze u nog zag alvorens u de deur ging opendoen. Sokna heeft daarenboven, in tegenstelling tot Saja, niks van het geroep of gehuil aan de deur gehoord. Ze verklaart zelfs helemaal niks van het incident gehoord te hebben (CGVS Sokna, p. 11). Wanneer wordt gevraagd hoe het komt dat Saja u wel hoorde roepen en schreeuwen en zij zelf niet antwoordt Sokna dat haar zus het misschien wel gehoord had. Het is echter zeer bevreemdend dat zij niet zou weten dat haar zus u hoorde roepen en schreeuwen en dat zij geen reactie daarop bij haar zus, die 'bevroren was ter plaatse' (CGVS Saja, p. 13) heeft opgemerkt. Gewezen op de tegenstrijdigheid met haar zus omtrent de plaats waar ze waren antwoordt Sokna dat het zeker de bedoeling was van haar zus dat ze eerst in de salon waren en daarna in de keuken (CGVS Sokna, p. 11). Nergens uit de verklaringen van Saja blijkt echter dat zij op het tijdstip van het incident of daar rond in de keuken eten aan het klaarmaken waren. Ze ontkent het zelfs wanneer ze met uw verklaring wordt geconfronteerd (CGVS, Saja, p. 13). Hiermee wordt ook deze tegenstrijdigheid tussen de zussen niet opgeheven. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn asielaanvraag te staven, kan op z'n minst verwacht worden dat hij of zij

correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij of zij zich hierover niet tegenspreekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.

Ook over de reden waarom die mannen aan uw huis stonden zijn jullie allesbehalve eenduidig. U verklaart namelijk dat zij informatie nodig hadden over de eigenares van het kapsalon, zoals haar adres en telefoonnummer en zij uw dochters enkele vragen wilden stellen over haar (CGVS, p. 15-16). Vervolgens smeekte u hen uw dochters met rust te laten waarop zij u twee dagen de tijd gaven om de nodige informatie over die persoon te verzamelen (CGVS, p. 16). Uw dochter Saja verklaart dat die mannen kwamen om over de eigenaar te vragen maar dat ze haar zelf kunnen bereiken dus dat het erop leek dat ze hen kwamen meenemen om iets af te werken samen met haar. Verder zouden die mannen gezegd hebben dat de dochters wel wisten waarover het ging, wat eigenlijk niet zo was. Verder weet Saja niet concreet waarvoor die 2 dagen uitstel dan dienden. (CGVS Saja, p. 13-14). Uit de verklaringen van Sokna blijkt dat de mannen wilden weten waarom de winkel gesloten was en waar de eigenares was (CGVS Sokna, p. 12). Verder zeiden de mannen ook nog: "we gaan ons werk met haar afwerken of we gaan je dochters nemen" (CGVS Sokna, p. 12). Doordat u en uw dochters er niet in slagen eenduidige en concrete informatie te verschaffen over de redenen waarom die onbekende mannen aan uw deur stonden en waarvoor zij met uw dochters wilden spreken wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ernstig ondermijnd.

Daarenboven is het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend en logisch. Uw dochters gingen namelijk nog werken op 3 september 2015 (CGVS Saja p.5). Slechts twee dagen later komen onbekende mannen naar uw huis om informatie vragen omdat het kapsalon gesloten is, wat op zich al vreemd is na slechts twee dagen. Daarnaast vroegen de mannen eerst uw dochters te gaan halen om hen enkele vragen te stellen. Gevraagd naar waarom u hen dan niet ging halen zodat ze op hun vragen zouden kunnen antwoorden verklaart u dat u schrik had voor uw dochters omdat ze in het zwart gekleed waren en gewapend waren (CGVS, p. 17). Verder beweert u nog dat het die mannen niet om die informatie te doen was maar het op een onrechtstreekse manier op uw dochters gemunt hadden (CGVS, p. 17). Dit strookt echter niet met het feit dat zij eerst die informatie over de werkgeefster vroegen en u daarna twee dagen de tijd gaven om die informatie te verzamelen. Indien u die informatie niet zou bezorgen zouden ze uw dochters meenemen, zo verklaarde u zelf (CGVS, p. 17). Hieruit blijkt dat zij het toch werkelijk op die informatie hadden bedoeld, en niet zoals u nog aanhaalt, op uw dochters. Daarbij lijkt het ook onwaarschijnlijk dat drie gewapende jonge mannen, indien hun werkelijke doel uw dochters was, geen moeite hebben ondernomen om effectief uw huis binnen te vallen en uw dochters te zoeken. U slaagt er aldus niet in afdoende indicaties te geven voor de veronderstelling dat uw dochters een gevaar lopen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen concludeert het CGVS dat u niet heeft kunnen overtuigen dat deze incidenten, zoals u en uw dochters ze omschreven, jullie werkelijk zijn overkomen. Van iemand die internationale bescherming vraagt kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat hij of zij hierover correcte, gedetailleerde en niet-tegenstrijdige informatie aanreikt. Dit is in casu niet het geval waardoor de gebeurtenissen waardoor u Irak besloot te verlaten ernstig in twijfel worden getrokken.

Bijkomend moet ook worden opgemerkt dat de dreigbrieven die u kreeg na uw terugkeer uit Syrië los staan van de vrees die u vandaag inroept. U keerde immers terug naar Irak in 2012 en kreeg op 20 en 29 november 2012 die brieven, maar heeft sedert uw verhuis naar Zafaraniya geen nieuwe dreigbrieven meer gekregen of enig contact gehad met de personen die ze verstuurd. De eerste dreigbrief was daarbij gericht aan uw echtgenoot en zoon en de tweede droeg u op het huis te verlaten, wat u nadien ook deed. Tevens kan ernstig getwijfeld worden of u deze brieven wel ontvangen heeft aangezien u niet op de hoogte bent welke groepering jullie de dreigbrief zou gestuurd hebben (CGVS, p. 5) terwijl uw dochters beweren dat ze door de Badr Organisatie waren ondertekend (CGVS Saja, p. 15; CGVS Sokna, p. 6). U herinnert zich ook niet meer in welke vorm die brieven opgesteld waren – getypt of handgeschreven – terwijl u ze wel hebt gelezen (CGVS, p. 19) of wat jullie met deze brieven hebben gedaan buiten dat uw schoonzus ze aan haar zoon heeft gegeven (CGVS, p. 19), terwijl uw zoon ze voorlegt om zijn asielaanvraag te ondersteunen en beweert ze van zijn zus ontvangen te hebben (CGVS gehoorverslag A.S.H.), dd. 07.03.2014, p. 3-4). Hierbij kan opgemerkt dat het CGVS inzake het asioldossier van uw zoon ook nooit geloof heeft gehecht aan de dreigbrieven (zie beslissing en arrest zoon).

Tot slot haalt u aan dat u en uw dochters soms door buurtbewoners worden uitgescholden en beledigd omdat jullie geen inwoners van de wijk waren, omdat u een oude vrouw bent en omwille van de littekens van uw dochter. Verder verklaart u dat het om "gewoon mondeling viseren" gaat en dat dit probleem zich voordoet in de volkswijken, meer specifiek Zafaraniya waar u op dat moment woonde met uw dochters (CGVS, p. 13). Uw dochters omschrijven gelijkaardig ervaringen (CGVS Saja, p. 9; CGVS Sokna, p. 10). Saja spreekt ook over stenen die naar jullie huis werden gegooid als jullie binnen waren (CGVS Saja, p. 9) maar dit wordt niet door u of uw andere dochter Sokna aangehaald waardoor er niet

kan worden van uit gegaan dat het hier om een ernstig of structureel feit gaat. In dit verband dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u en uw dochters aangehaalde elementen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève. Daaruit blijkt immers dat daden van discriminatie ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel dat deze daden een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens (Art.48/3 §2 a, b van de Vreemdelingenwet). Uit uw verklaringen is dit echter niet gebleken.

U legt het verband tussen deze intimidaties met het feit dat u als alleenstaande vrouw samen met uw twee dochters leeft, zonder man, vader of andere familie en zonder netwerk. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat vrouwen in Irak in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het profiel van alleenstaande vrouw in te roepen om een gegronde vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in geslaagd bent te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk geviséerd werd. Hierbij wordt vastgesteld dat u, na de dreigbrieven in Karada die weinig geloofwaardig zijn, sinds 2012 in Bagdad hebt kunnen leven zonder persoonlijk geviséerd te worden. U was in staat een huis te huren, kon werken bij u thuis en ging in 2014 naar Iran voor medische verzorging voor uw dochter (CGVS, p. 5 en 7). Bijkomend kunnen vragen gesteld worden met uw bewering dat u met geen enkel lid van uw familie nog contact hebt, en aldus bij hen niet terecht zou kunnen, omdat zij tegen uw huwelijk met een soenniet waren (CGVS, p. 3). U trouwde namelijk in 1990 maar geeft zelf aan nog tot 1995 contact met uw familie gehad te hebben, tot aan uw vertrek naar Syrië (CGVS, p. 3). Daarbij zijn uw beide dochters geboren in Najaf. U leefde op dat moment in Bagdad en ging dus enkel om te bevallen naar Najaf (CGVS Saja, p. 2; CGVS Sokna, p. 3). Het is ten zeerste bevreemdend dat u naar Najaf zou gaan enkel om te bevallen terwijl uw familie geen contact meer met u wou omwille van uw huwelijk met een soenniet. Verder is het zeer opmerkelijk dat u na uw terugkeer naar Irak bij uw schoonzus in Karrada verbleef (waar ook u eerder woonde met uw echtgenoot), gezien dit een overwegend sjiiitische wijk is. Daarbij komt ook nog dat uw zoon in zijn interview voor het CGVS zegt sjiiitisch moslim te zijn (CGVS gehoorverslag (A.S.H.) dd. 26.01.2012, p. 3) en dat de stamnaam van uw kinderen, Al Zubeidi, ook eerder zou duiden op een sjiiitische vader. Gelet op deze vaststellingen kan er ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat uw echtgenoot (en dus ook uw kinderen) soennitisch moslims zijn en dat u om deze reden alle contacten met uw familie zou hebben verbroken.

Volledigheidshalve kan met betrekking tot uw ex-man die een baathverleden zou hebben gehad worden opgemerkt dat u sinds 2001 geen contact meer met hem heeft gehad, jullie in 2012 gescheiden zijn en u sindsdien geen (geloofwaardige) problemen omwille van hem heeft aangehaald (CGVS p.3). Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat door het CGVS geen geloof werd gehecht aan het door uw zoon verklaarde profiel van uw exman noch aan de vervolgingsproblemen die hij hieromtrent aanhaalde (baathprofiel en dreigbrieven). U noch uw dochters brengen hieromtrent nieuwe elementen aan, integendeel. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u of uw kinderen omwille van enig profiel van uw ex-echtgenoot bij terugkeer een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen. Uw zoon verkreeg in 2014 tijdens zijn derde asielaanvraag enkel de subsidiaire beschermingsstatus omwille van zijn herkomst uit Bagdad. Echter is de situatie actueel gewijzigd (zie onderstaand) waardoor jullie niet meer in aanmerking komen voor de subsidiaire beschermingsstatus louter gebaseerd op jullie herkomst uit Bagdad.

Met betrekking tot de door jullie voorgelegde documenten dient te worden vastgesteld dat deze bovenstaande appreciatie van uw asielaanvraag niet kunnen wijzigen. Deze documenten hebben betrekking op uw identiteit en uw herkomst maar doen geen uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "**reëel risico**" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een

potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat uit “de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict”. Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een **binnenlands gewapend conflict**. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijke voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te zijn van **willekeurig of blind geweld**. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van november 2016 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016, en de COI Focus “Irak: De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016” van 12 augustus 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. Nergens in voornoemd advies

van het UNHCR wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Integendeel, UNHCR adviseert om Irakezen afkomstig uit “areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS.” niet gedwongen terug te sturen en besluit dat deze “waarschijnlijk” in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Aldus bevestigt UNHCR’s “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada’in en Abu Ghraib.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto’s. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is.

Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de periode juni tot begin augustus 2016. De gebeurtenissen in deze periode werden overschaduwd door een enkele aanslag op een winkelstraat in de Karrada-wijk in het centrum van Bagdad. In dezelfde periode vielen nog drie aanslagen in de hoofdstad waarbij telkens meer dan tien dodelijke burgerslachtoffers te betreuren vielen. De ontwikkelingen in de periode juni –augustus 2016 tonen echter aan dat IS nog steeds zijn toevlucht neemt tot talrijke kleinschaligere aanslagen en regelmatig grotere aanslagen pleegt, voornamelijk op plaatsen waar veel sjiieten samenkomen. De aard en het patroon van geweld in Bagdad is dan ook niet fundamenteel gewijzigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw..

In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een

oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich mee zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakezen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een

indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun louter aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 23 augustus 2016 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals heeft bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden, Application no. 59166/12, van 23 augustus 2016, §110-111*).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet."

De door u neergelegde documenten wijzen niets aan bovenstaande vaststellingen daar zij enkel informatie geven betreffende uw persoonlijke gegevens en een verblijf in Syrië hetgeen in bovenstaande niet in twijfel wordt getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1.1. Verzoeksters beroepen zich in een eerste middel op de schending van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, artikel 1, A van de Conventie van Genève, de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij citeren artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag van Genève van 1951 en passen de elementen uit dit artikel toe op hun problemen en situatie.

Omtrent de ontvoeringspoging, doen verzoeksters gelden:

"Verzoeksters wensen te wijzen op de verwarrende manier van vraagstelling gehanteerd door verweerster tijdens het verhoor. Het afvuren van de ene vraag na de andere in combinatie met de snelheid van de gebeurtenissen destijds zorgt ervoor dat het een zeer moeilijke taak was voor verzoeksters om hun herinneringen op te halen. Dit blijkt zeer sterk uit het verhoor van tweede verzoekster bij verweerster.

(...)

Bovendien werd door verweerster verkeerde focussen gelegd. Verweerster stelt ten onrechte dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas ondermijnd zou worden doordat geen van de dochters van eerste verzoekster dit incident vermeldde gedurende het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken.

Verzoeksters wensen te benadrukken dat eenieder van hen dezelfde verklaringen heeft afgelegd zowel tijdens het interview bij Dienst Vreemdelingenzaken, als tijdens het interview bij verweerster.

Bovendien werd er gedurende het eerste interview bij Dienst Vreemdelingenzaken niet gevraagd naar deze informatie en betrof dit slechts een kort interview. Aldus trekt verweerster te snel de verkeerde conclusies.

Verder houdt verweerster geen enkele rekening met het feit dat elk van verzoeksters een dergelijke ingrijpende incidenten op hun eigen manier heeft beleefd. De kern van elk verhaal van elke verzoekster is immers steeds hetzelfde. Verweerster kan bijgevolg niet vasthouden aan haar argumenten."

Betreffende het incident aan hun woning, voeren verzoeksters aan:

"Verweerster oordeelt ten onrechte dat er sprake zou zijn van tegenstrijdige verklaringen van verzoeksters onderling inzake het incident aan hun huis met onbekende mannen.

Verzoeksters willen benadrukken dat dit voorval werkelijk plaatsvond. Daarenboven heeft elkeen van verzoeksters haar eigen ervaringen meegedeeld tijdens het verhoor op het bij verweerster.

(...)

Verweerster verwijt verzoeksters eveneens dat ze onvoldoende eenduidige en concrete informatie zouden kunnen verschaffen over dit incident. Dit klopt echter niet.

Verzoeksters hebben reeds alle informatie met verweerster meegedeeld waarover zij beschikken. De mannen waren elk van hen onbekend en waren blijkbaar op zoek naar de eigenares van het kapsalon waar tweede en derde verzoekster werkzaam waren.

(...)

Ook wat betreft het tweede geplande bezoek van de onbekenden na twee dagen, blijven verzoeksters volharden in hun verklaringen. Aangezien eerste verzoekster diegene was die deze mannen aantrof aan haar woning, wenst zij het volgende nogmaals te benadrukken:

(...)

Verweerster oordeelt bijgevolg ten onrechte dat de door verzoeksters meegedeelde informatie zou leiden tot het besluit van ongeloofwaardigheid.

Verweerster gaat volledig voorbij aan het feit dat verzoeksters de onbekenden niet kennen waardoor zij niet meer informatie kunnen verschaffen omtrent de identiteit en de beweegredenen van deze personen. Verweerster verwacht aldus het onmogelijke."

Aangaande de dreigbrieven, geven verzoeksters aan:

"Verweerster trekt in bestreden beslissingen in twijfel of eerste verzoekster de dreigbrieven werkelijk heeft ontvangen.

Eerste verzoekster wenst mee te delen dat er geen vragen zijn gesteld door verweerster gedurende haar verhoor hieromtrent. Verweerster beperkte zich enkel tot de volgende vraag naar de herkomst van de brieven:

(...)

Mocht verweerster deze informatie zo belangrijk vinden, zou ze meer vragen hebben moeten stellen over de herkomst van de dreigbrief en de organisatie die daar achter schuilt.

Verweerster laat dit volledig na en besluit vervolgens dat ze erg betwijfeld of eerste verzoekster de brieven überhaupt wel heeft ontvangen. Het spreekt voor zich dat deze nalatigheid van verweerster onaanvaardbaar is."

Inzake de situatie met de buurtbewoners, stellen verzoeksters:

"Verweerster besluit in bestreden beslissingen ten onrechte tot ongeloofwaardigheid van verzoeksters hun feitenrelaas omtrent het feit dat ze geïnterviewd werden door hun bureaus.

Eerste verzoekster wenst naar haar verklaringen te verwijzen waarin ze reeds meedeelde dat ze als alleenstaande moeder zorg moest dragen voor haar twee dochters. Eveneens vermeldde eerste verzoekster reeds bij het interview bij verweerster dat ze thuis werkzaam was. Om deze redenen werd ze erg geïnterviewd door buurtbewoners.

(...)

Verweerster verliest in bestreden beslissingen volledig uit het oog dat een alleenstaande vrouw tot op heden maatschappelijk niet wordt aanvaard in Irak. Zo vermeldde ook het laatste UNHCR Position on Returns to Iraq rapport het volgende:

*"**Woman**, and especially educated and professional women such as doctors, lawyers and election candidates, **have reportedly been targeted by ISIS for arrest, torture and execution**" (stuk 19, UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), UNHCR Position on Returns to Iraq, 14 November 2016 te consulteren via: <http://www.refworld.org/docid/58299e694.html>, p6, verzoeksters zetten vet)*

Er kan dus besloten worden dat eerste verzoekster, als alleenstaande vrouw met twee kinderen, wel degelijk over een kwetsbaar profiel beschikt. Bovendien hebben verzoeksters niemand waarbij ze terecht kunnen behalve elkaar."

Met betrekking tot hun stamnaam, voeren verzoeksters aan:

"Verweerster oordeelt in bestreden beslissing dat het bevreemdend zou zijn dat de zoon van eerste verzoekster stelt dat hij van sjiitische afkomst is. Verweerster besluit ten onrechte hieruit dat dit zou moeten duiden op de aanwezigheid van een vader van sjiitische afkomst.

Eerste verzoekster wenst hieromtrent te benadrukken dat de stamnaam Al Zubeidi zowel van soennitische als van sjiitische oorsprong is. De zoon van eerste verzoekster mocht dus zelf kiezen welke strekking hij verkoos. Dit heeft hij ook gedaan en hij gaf de voorkeur aan het sjiitische strekking, hoewel zijn vader soenniet is.

Om deze redenen stelt verweerster zich onnodig vragen bij de origine van zowel de vader als de zoon van eerste verzoekster."

Verzoeksters wijzen nog op de macht van de sjiitische milities en de algemene ondergeschikte positie van vrouwen in Irak. Omwille hiervan kunnen zij geen bescherming krijgen.

2.1.2. Verzoeksters beroepen zich in een tweede middel op de schending van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en de zorgvuldigheidsplicht.

"Verweerster verzaakt, net zoals bij artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet onder het derde middel uitgewerkt, ook te motiveren op basis van artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet, terwijl eerste verzoekster, net omwille van haar kwetsbaar profiel, een groot risico loopt, zoals vermeldt in bovengenoemd artikel.

Eerste verzoekster heeft een uitermate kwetsbaar profiel aangezien ze een alleenstaande vrouw met twee dochters is (supra). Een terugkeer naar Irak zou haar blootstellen aan een onmenselijke of vernederende behandeling."

Verzoeksters citeren in deze uit algemene informatie en stellen:

"Verzoeksters hebben geen familie waarop ze kan terugvallen. Het argument dat verzoeksters over een opvangnet zouden beschikken kan niet worden weerhouden.

(...)

Eerste verzoekster is als alleenstaande vrouw van twee dochters bijgevolg uiterst kwetsbaar voor allerlei vormen van discriminatie, seksueel geweld en onderdrukking.

(...)

Uit bovengaannde objectieve informatie blijkt zonder meer dat alleenstaande vrouwen een risicoprofiel bezitten en blootgesteld worden aan geweld.

*Het is voor verzoeksters dan ook onmogelijk om terug te keren naar Irak. Gezien het **kwetsbare profiel** van verzoeksters lopen zij, in geval van terugkeer naar het land van herkomst, zonder enige twijfel een groot risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Hierover werd in de bestreden beslissingen geen enkele motivatie toegevoegd."*

2.1.3. Verzoeksters beroepen zich in een derde middel op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, de materiële motiveringsplicht, *"minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering"* en de zorgvuldigheidsplicht.

Zij benadrukken dat hun identiteit en hun herkomst niet worden betwist. Verder wijzen zij op een aantal elementen die door verweerder evenmin worden betwist.

Verzoeksters wijzen op een arrest van het HvJ en betogen:

"Verweerster erkent dat het geweld in Bagdad een hoog aantal burgerslachtoffers opeist maar is van mening dat bij de beoordeling van het niveau van willekeurig geweld in Bagdad niet alleen kwantitatieve maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht dienen te worden zoals de impact van het geweld op het dagelijkse leven in Bagdad, infrastructuur, het voorhanden zijn van levensnoodzakelijke goederen, aanwezigheid van internationale organisaties enz. Daargelaten het feit dat de vaststelling van het CGVS over het leven in Bagdad uiterst optimistisch is, kan de relevantie ervan in vraag gesteld worden wanneer vaststaat dat er dagelijks honderden burgerslachtoffers vallen in Bagdad omwille van het endemisch geweld dat er aan de gang is en dat rechtstreeks gericht is op burgers."

Verzoeksters geven een overzicht van hetgeen verweerder stelt in de bestreden beslissingen. Vervolgens verwijten zij verweerder dat deze er niet in is geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2013 en 2014. *"De beleidswijziging van verweerster is dan ook niet het gevolg van een veranderde situatie in het land van herkomst van verzoeksters, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Irakese vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.*

Het aanpassen van het asielbeleid aan de maatschappelijke druk die de toestroom van vluchtelingen met zich meebrengt vindt, voor alle duidelijkheid, geen enkele grond in de Belgische wetgeving, laat staan in internationale rechtsnormen.

Verweerster is zich terdege bewust van haar plicht elke asielaanvraag objectief te beoordelen, zoals blijkt uit volgend interview dat Knack op 15 september 2015 afnam van de Commissaris-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, de heer Dirk Van den Bulck:

(...)"

Verzoeksters verwijzen naar een aantal arresten die in de loop van 2016 werden gevelde door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV).

*“Uit wat hierna volgt zal enerzijds duidelijk blijken dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds **uitermate onveilig en precair** is en anderzijds dat verweerster het gelijkheidsbeginsel heeft geschonden ten aanzien van verzoeksters door, onder maatschappelijke druk, haar beleid bij te stellen, terwijl de objectieve paramaters wat betreft de veiligheidssituatie in Bagdad niet gewijzigd zijn. Een terugkeer naar Bagdad betekent dan ook een schending van artikel 3 EVRM en bijgevolg ook artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”*

Verzoeksters citeren uit de landeninformatie die verweerder hanteerde bij het nemen van de bestreden beslissingen en stellen dat hieruit geen uitgesproken daling van het geweld blijkt. Evenmin blijkt uit deze informatie volgens verzoeksters een wijziging in de veiligheidssituatie in Bagdad. Verzoeksters verwijzen andermaal naar een aantal arresten die door de RvV werden gevelde in de loop van 2016.

Daarnaast verwijzen verzoeksters naar de cijfers van Iraq Body Count en wijzen zij op het risico op onder-rapportering. Ook uit andere bronnen blijkt het aanhoudende geweld in Bagdad. Verzoeksters verwijzen naar een citeren uit een *Algemeen Ambtsbericht* over Irak en wijzen op informatie van het Noorse Country of Origin Centre en de VN-missie voor Irak. *“Daarnaast wensen verzoeksters ten overvloede de aandacht te vestigen op recente objectieve informatie, informatie die nog niet werd verwerkt in dit VN-rapport. Deze berichten bevestigen dat het sektarische geweld in Bagdad gedurende de afgelopen maanden nog is toegenomen. De milities en criminele bendes, het onderscheid is vaak nog slechts moeilijk te maken, schrikken nergens meer voor terug. Zelfs op klaarlichte dag vinden ontvoeringen plaats. Ook aan de veelvuldige bomaanslagen door IS lijkt maar geen einde te komen. Meer zelfs, nu IS op andere fronten onder druk komt te staan drijft de organisatie haar aanslagen in Bagdad op, om zo veel mogelijk veiligheidsdiensten vast te pinnen in de hoofdstad.”*

Verzoeksters verwijzen naar persartikels over de veiligheidssituatie in Irak en Bagdad van in de periode van juli 2016 tot januari 2017.

“Ook bij de start van het nieuwe jaar, lijkt er geen einde te komen aan de vele bomaanslagen in Bagdad: (...)

Aan de veelvuldige bomaanslagen door IS lijkt maar geen einde te komen. Wel integendeel, naarmate IS in de conventionele strijd meer en meer in het defensief wordt gedwongen gaat de organisatie meer en meer over tot zeer grote aanslagen, die bijzonder veel burgerslachtoffers maken. Zo vond op 3 juli 2016 de bloedigste aanslag in jaren plaats.

(...)”

Volgens verzoeksters spreken de cijfers momenteel voor zich en is er zeker geen sprake van een dalende trend.

Verwijzend naar een artikel uit *de Morgen* stellen verzoeksters:

“Het standpunt dat teruggekeerde asielzoekers – of gewone burgers – geen echt risico meer lopen als ze terugkeren houdt dan ook geen steek. Er vinden nog steeds aanslagen plaats waarbij tientallen, soms honderden, mensen sterven.”

Verder doen verzoeksters gelden:

*“De Irakese autoriteiten hebben weliswaar **formeel** nog steeds de controle over Bagdad, maar sinds de **sjiitische milities** in juni 2014 gemobiliseerd werden, controleren zij **in de praktijk** grote delen van de stad, wat gepaard gaat met tal van moorden, mishandelingen en ontvoeringen.*

De Iraakse overheid heeft niet de slagkracht om hiertegen in te gaan, bij open confrontaties tussen milities en overheidstroepen, trokken deze laatste veelal aan het kortste eind. Bovendien staan zij onder invloed van de Iraanse regering, die deze milities aanstuurt en hoopt te profiteren van de implosie van het Irakese centrale bestuur.”

Verzoeksters citeren uit informatie over de macht van en gepleegde misbruiken door de sjiitische milities.

Ook bij de gezondheidszorg in Bagdad plaatsen verzoeksters vragen. Zij wijzen op de uitbraak van cholera in Abu Ghraib in september 2015.

Verder wijzen verzoeksters op de politieke spanningen en crisis in Irak en Bagdad. Tevens wijzen zij op onderzoek uit 2015 waaruit blijkt dat Irak en Bagdad gelden als gevaarlijkste land en stad ter wereld.

“Onderzoek heeft dus aangewezen dat Bagdad zelfs nog gevaarlijker is dan bepaalde Syrische steden. Hoger werd reeds omstandig aangetoond dat geweld sinds 2014 en de eerste helft van 2015, de periode waarop dit onderzoek zich toespitste stabiel is gebleven. De resultaten zijn dus nog steeds even relevant.

Hoeveel dodelijke burgerslachtoffers dienen er gemiddeld per dag te vallen om te kunnen spreken over een hoog risico voor de burgers?

De veiligheidssituatie in Bagdad is extreem slecht, het is de gevaarlijkste stad ter wereld en haar inwoners zitten gevangen tussen twee vuren: enerzijds IS en haar continue terroristische aanslagen en anderzijds de sjiiitische milities en andere criminele bendes, die hun eigen willekeurige wet kunnen opleggen en ongestraft kunnen moorden, kidnappen en mishandelen.

Bovendien dreigt, terecht, nu de door Iran gesteunde milities zo sterk staan in vergelijking met de quasi-geïmplodeerde overheid, een herhaling van de burgeroorlog van 2006-2007.”

Verzoeksters herhalen dat de situatie in Bagdad niet fundamenteel is gewijzigd en betogen:

“Verweerster is er in de bestreden beslissing niet in geslaagd te beargumenteren dat de huidige situatie in Bagdad wezenlijk verschilt van deze in 2014, omdat er ook geen wezenlijk verschil is. De situatie in Bagdad is nog steeds extreem gevaarlijk.

Dat verweerster haar beleid ten aanzien van subsidiaire bescherming voor een bepaalde regio of land van herkomst wijzigt, wanneer de situatie ter plekke ook daadwerkelijk verbetert, spreekt voor zich. Dat ze dit, zoals in casu het geval is, doet op basis van druk vanuit de eigen maatschappij is niet te verantwoorden en betekent een groot gevaar voor verzoeksters.

De huidige beleidswijziging van verweerster is niet het gevolg van een veranderde situatie in regio van herkomst van verzoeksters, maar van de gevolgen van de sterk gegroeide toestroom van Iraakse vluchtelingen naar België in de zomer van 2015.

Op 18 augustus 2015 werd in de pers gesignaleerd dat een zeer groot percentage van de nieuwe asielzoekers Irakees waren. Staatssecretaris voor Asiel en Migratie Theo Francken weet deze toename toen aan de campagne die mensensmokkelaars in Irak voor ons land voerden.

(...)

Op 3 september 2015 werd door verweerster beslist tot een beslissingsstop aan voor de aanvragen uit de regio Bagdad. Twee dagen later verschijnt in de pers een artikel met volgende titel: “Overheid trok vluchtelingen zelf aan via nieuwe website”.

Dit artikel was een onverbloemde kritiek op het feit dat verweerster, vanuit transparantieoverwegingen, op haar eigen website een Engelstalig document aanbood, waarop het toenmalige beleid ten aanzien van personen uit Bagdad werd aangekondigd.

(...)

Gedurende deze beslissingsstop werd de druk op verweerster opgevoerd om haar beleid ten aanzien van verzoeksters te verhogen, niet alleen in de pers of op de publieke fora, maar ook vanuit de politiek. Zo zond Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Theo Francken, op 22 september 2015 een brief naar alle Iraakse asielzoekers, waarin hij de motivatie voor de beslissingsstop nogmaals herhaalde en bovendien aankondigde de Dublin-regels ten aanzien van asielzoekers van Iraakse origine rigoreus toe te zullen passen.

(...)

Dat de motivatie voor de beslissingsstop, die verweerster op 3 september 2015 aankondigde, voorbarig was en zelfs van een zekere vooringenomenheid getuigde werd reeds omstandig bewezen, de situatie is ongewijzigd gevaarlijk gebleven sinds 2014.

De brief, die Staatssecretaris Francken, samen met de sociale-mediacampagne rondzond had echter overduidelijk de doelstelling om Irakezen te overtuigen niet naar België te komen en zelfs terug te keren. In deze omstandigheden, de politieke besluitvorming die verweerster voor een voldongen feit plaatst en het publieke debat dat steeds verhitter werd, is verweerster er klaarblijkelijk niet in geslaagd om objectief te oordelen over de bijzonder gevaarlijke veiligheidsomstandigheden in Bagdad.

Dat de politieke besluitvoering redeneert in termen van push- en pull-factoren voor vluchtelingen en de kern van de zaak uit het oog dreigt te verliezen, namelijk het recht dat deze personen hebben op bescherming en de verdragsrechtelijke plicht van ons land om die ook te bieden, is betreurenswaardig. Verweerster oordeelt namelijk op een gewijzigde manier over de asielaanvraag van verzoeksters, dan over de asielaanvragen die voor september behandeld werden, terwijl de objectieve omstandigheden in het thuisland ongewijzigd zijn gebleven.

Bovendien geeft de plotse, ongegronde ommakeer van verweerster in haar beleid aanleiding tot willekeur. Aan verweerster wordt er geen termijn opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden. Dit heeft tot gevolg dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad, hebben ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus is een

loterij, aangezien er geen rekening wordt gehouden met de datum van aankomst van de kandidaat-vluchtelingen.

Een kandidaat-vluchteling kan het geluk hebben gehad dat zijn dossier snel werd behandeld en dat voor september 2015 een beslissing is gevallen en dat aldus de subsidiaire beschermingsstatus nog werd toegekend.

Een kandidaat-vluchteling kan de pech hebben dat hij pas na september 2015 werd opgeroepen voor een verhoor, met als consequentie dat de subsidiaire beschermingsstatus niet meer wordt toegekend.

Er is geen enkele objectieve reden die aantoont waarom de ene persoon langer dient te wachten op zijn interview dan een andere persoon. Verzoeksters worden ongelijk behandeld ten aanzien van landgenoten die op hetzelfde ogenblik naar België zijn afgereisd of zelfs later alhier zijn aangekomen.

Omwille van het feit dat de behandelingstermijn niet gereglementeerd is, dreigt willekeur te ontstaan, heb je geluk of heb je pech, zonder dat er rechtvaardige, objectieve motieven aan de grondslag liggen."

Verzoeksters uiten voorts kritiek op het gebruik van het argument inzake vrijwillig teruggekeerde asielzoekers. De verhoogde terugkeer is het gevolg van de beslissingsstop van 3 september 2015 en de ontradingspolitiek. "Eerst vrijwillige terugkeer actief in de hand werken, door voorbarig te melden dat de actuele veiligheidssituatie als verbeterd zal beoordeeld worden, om vervolgens die verhoogde terugkeer als argument aan te grijpen om te besluiten dat de actuele veiligheidssituatie verbeterd zou zijn, vormt geen serieus argument, maar een cirkelredenering.

Dat de situatie in Bagdad gevaarlijk en zelfs levensbedreigend is, wordt nogmaals aangetoond door het verhaal van een teruggekeerde vluchteling. Een man afkomstig uit Irak was naar ons land gevlucht en had hier asiel aangevraagd. De asielaanvraag bleef echter aanslepen waarop de man besliste om terug te keren naar Irak. Slechts drie maanden na zijn terugkeer werd de man doodgeschoten in Bagdad.

(...)

Dergelijke verhalen tonen aan dat de situatie in Bagdad niet gestabiliseerd is en burgers er nog steeds grote gevaren lopen. Bovendien toont dit ook aan dat het aanmoedigen van vrijwillige terugkeer naar Bagdad allesbehalve vrijblijvend is. Personen uit Bagdad, zoals verzoeksters hebben overduidelijk nood aan bescherming."

Verzoeksters besluiten:

"Gelet op het feit dat de veiligheidssituatie in Bagdad, Irak, niet in positieve zin is gewijzigd en dat het klimaat er nog steeds extreem onstabiel en onveilig is, lijkt het er op dat de asielinstanties zich in deze hebben gefocust op statistieken en het maatschappelijke klimaat in België: vragen er te veel mensen afkomstig van Bagdad asiel aan in België? Wagen te veel mensen die het slachtoffer zijn van de aanhoudende onrusten in Bagdad zich aan de verre reis naar België om hier rust en bescherming te vinden?"

2.2. Ter staving van hun betoog, voegen verzoeksters de volgende stukken bij het verzoekschrift: algemene informatie en persartikels (bijlagen 5-16, 18-30, 32-37, 39-43), een brief van Theo Francken van 22 september 2015 (bijlage 17), rechtspraak van de RvV (bijlage 31) en een bericht van op de website van het CGVS van 3 september 2015 (bijlage 38).

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

3.1. Verzoeksters leggen ter terechtzitting van 8 december 2017 een aanvullende nota neer met een aantal persartikelen.

3.2. Verweerder legt op 16 augustus 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het onderhavige dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 5 juli 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

3.3. Verweerder legt op 1 december 2017 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het onderhavige dossier. Het betreft een COI Focus inzake de veiligheidssituatie in Bagdad van 25 september 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 14).

4. Beoordeling van de zaak

4.1. Waar verzoeksters stellen dat minstens "de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering" geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissingen het hen onmogelijk zouden maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeksters blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissingen

kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. De schending van *“de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering”* kan dan ook niet worden aangenomen.

4.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. In de mate verzoeksters aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt de asielaanvraag van verzoeksters in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeksters al dan niet voldoen aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

4.5. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeksters de bestreden beslissingen niet aanvechten in zoverre hierin gesteld wordt:

“Uit uw verklaringen (en de neergelegde stukken) blijkt dat u in 1995 met uw dochters (en zoon) naar Syrië bent gegaan waar jullie door het UNHCR als vluchteling erkend werden. De landen waarin UNHCR momenteel overgaat tot de vaststelling van het vluchtelingenstatuut op grond van zijn mandaat kunnen niet worden beschouwd als een eerste land van asiel in de zin van artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet. UNHCR vervult deze functies immers vaak omdat de Staat noch de capaciteit heeft om het vaststellen van het statuut uit te voeren, noch de capaciteit heeft om een doeltreffende bescherming te verzekeren. Bijgevolg zal uw asielaanvraag beoordeeld worden ten aanzien van uw land van herkomst, namelijk Irak.

Hierbij dient benadrukt te worden dat het gegeven dat u erkend werd als vluchteling door het UNHCR niet inhoudt dat het CGVS u ipso facto en zonder enig individueel onderzoek op zijn beurt moet erkennen. Het CGVS moet elke asielaanvraag immers op individuele basis onderzoeken, en dient hierbij rekening te houden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de feitelijke situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

Het feit dat u de vluchtelingenstatus werd toegekend door het UNHCR houdt bovendien geenszins in dat het CGVS verplicht is om u deze beschermingsstatus automatisch toe te kennen. Er bestaat namelijk een procedure voor de bevestiging van vluchtelingenstatus die wordt geregeld door artikel 93 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 en die het CGVS de mogelijkheid laat de status te bevestigen of niet te bevestigen (artikel 49 §1 6° in samenlezing met artikel 57/6 3° van de Vreemdelingenwet). U heeft evenwel een aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus ingediend. Uit artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet volgt dat een asielaanvraag steeds ambtshalve bij voorrang wordt onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. Indien dit onderzoek een ander resultaat oplevert dan het onderzoek van UNHCR, dan is dit in casu het gevolg van uw keuze een asielaanvraag in te dienen op Belgische bodem. Doordat u een asielaanvraag heeft ingediend in België, is het CGVS immers bevoegd om de redenen die u ertoe hebben aangezet om Irak te verlaten opnieuw te onderzoeken. De Commissaris-generaal moet tijdens dit onderzoek zijn oordeel steeds steunen op de feitelijke situatie, zoals deze zich voordoet in het land van oorsprong op het ogenblik van zijn beslissing. Dit vloeit voort uit de definitie van vluchteling zoals geformuleerd in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, waarin het criterium “gegronde vrees voor vervolging” het wezenlijke is. Determinerend bij het onderzoek van dit criterium is de vraag of de asielzoeker thans een toevluchtsoord nodig heeft omdat hij vervolgd wordt of voor een te verwachten risico van vervolging in zijn land van nationaliteit. Een asielzoeker moet derhalve steeds aantonen dat zijn vrees actueel is. Om die reden is de vaststelling dat u erkend werd door UNHCR, geen voldoende bewijs van een actuele gegronde vrees voor vervolging. De vrees dient immers ook steeds te worden getoetst aan objectieve vaststellingen en u dient in dit verband deze vrees in concreto aannemelijk te maken. Hieraan kan nog toegevoegd worden dat u en uw 2 dochters in 2012 naar Irak terugkeerden, dus na het verkrijgen van de UNHCR erkenning, en jullie pas in 2015 het land terug verlaten hebben.”

De voormelde motieven zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeksters deze niet aanvechten, blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Uit de verklaringen die met reden worden weergegeven in de bestreden beslissingen blijkt dat verzoeksters hun land van herkomst zouden hebben verlaten naar aanleiding van een poging tot ontvoering en thuis ontvangen bedreigingen.

Omtrent deze concrete vluchtaanleiding, wordt in de bestreden beslissingen echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Wat betreft het eerste voorval, de auto die uw dochters op weg van hun werk naar huis lastigviel, verklaart u dat dit gebeurde toen zij bijna thuis waren, bijna aan jullie straat. U was uiteraard zelf niet aanwezig en uw dochters hadden u niet concreet verteld waar het precies gebeurd was maar het was dicht bij jullie huis (CGVS, p. 12). Niet alleen komt uw verklaring hieromtrent niet overeen met deze van uw oudste dochter Saja, opvallender is nog het feit dat uw twee dochters – die aanwezig waren bij het voorval – ook onderling tegenstrijdig zijn over waar dit voorval zich afspeelde. Uw dochter Saja verklaart namelijk dat zij slechts een beetje verder dan het kapsalon waren (‘zo ver als van het koffiemachine tot hier’, CGVS Saja, p. 10) terwijl uw dochter Sokna, waarmee u na uw verklaringen over dit voorval nog gesproken heeft, dan weer net als u beweert dat het voorval dicht bij huis plaatsvond ten opzichte van het kapsalon (CGVS Sokna, p. 8). Gezien het toch 10 minuten stappen was tussen jullie huis en het kapsalon komen dergelijke verklaringen dan ook niet overeen (CGVS Saja p.8). Verder wordt aan uw dochter Saja gevraagd de gebeurtenis concreter te beschrijven, eventueel te tekenen. Saja beschrijft en tekent hoe de auto snel op hen af kwam gereden, naast haar zus stopte aangezien zij aan de straatkant liep, de man naast de bestuurder zijn raam opende en Saja vastgreep, hoe zij vervolgens Saja vastnam en op het voetpad trok, hoe de auto zich omkeerde en over Saja's voet reed en zo vertrok (CGVS Saja, p. 7 en 10). Geconfronteerd met de vaststelling dat haar verklaring niet kan kloppen aangezien de man naast de bestuurder niet in die positie zat waarop hij Sokna kon vastgrijpen indien de auto hen van voor kwam aanrijden, wijzigt Saja haar verklaring en beweert zij dat de auto langs achter op hen af kwam (CGVS Saja, p. 10). Het feit dat zij haar verklaring wijzigt doet geen afbreuk aan de vaststelling dat het hier om een opvallende wijziging gaat. Deze elementen trekken de geloofwaardigheid van het incident met de auto reeds ernstig in twijfel.”

Verzoeksters slagen er niet in deze motieven te ontcrachten. Dat het ingevolge de snelle en verwarrende vraagstelling en gebeurtenissen moeilijk was om hun herinneringen op te halen, volstaat niet als uitleg voor de voormelde tegenstrijdigheden. Het was geenszins onredelijk om te verwachten dat verzoeksters in staat zouden zijn om voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot de belangrijke feiten en gebeurtenissen die zij persoonlijk stelden te hebben meegemaakt. Dit geldt zeker voor deze gebeurtenissen die de essentie van het relaas uitmaken en die de directe aanleiding vormden voor hun vertrek uit hun land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op hun verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoeksters hun geheugen te zijn gegrift, zodat zij bij machte mochten worden geacht hierover op een consistente en coherente wijze te verhalen. Aldus is het niet aanvaardbaar dat verzoeksters tegenstrijdige verklaringen aflegden over de locatie van de poging tot ontvoering. Evenmin is het plausibel dat tweede verzoekster haar verklaringen omtrent deze poging dermate ingrijpend zou hebben veranderd indien deze werkelijk had plaatsgevonden.

Over de poging tot ontvoering wordt in de bestreden beslissingen bovendien terecht gesteld:

“Bijkomend wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd door de vaststelling dat geen van uw dochters dit voorval vermeldde bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Dit is uiterst opvallend aangezien niet u maar zij aanwezig waren op dit voorval en jullie dit aanhalen als één van de twee gebeurtenissen die de aanleiding waren voor jullie vertrek uit Irak. Gevraagd aan uw dochters hoe het komt dat u wel en zij niet over dit incident spreken op DVZ antwoordt Saja dat ze het niet hadden gevraagd en het interview snel moest gebeuren (CGVS Saja, p. 8) en verder dat er gewoon werd gevraagd waarom ze waren gevlucht (CGVS Saja, p. 9). Het is echter onwaarschijnlijk dat uw dochter op deze vraag wel verklaart te zijn lastiggevalen op straat en daarom gestopt te zijn met werken in het kapsalon (Vragenlijst CGVS Saja, vraag 3.5) maar dat zij helemaal niks vermeld over de poging tot ontvoering op haar zus, een veel ernstiger incident. Uw andere dochter Sokna werd dezelfde vraag gesteld. Ook zij verklaart dat het haar niet werd gevraagd en dat ze enkel hoofdpunten gezegd had (CGVS Sokna, p. 9). Zij verklaarde daarnaast ook op DVZ dat de zussen gestopt waren in het kapsalon door de intimidaties op straat, net als Saja (Vragenlijst CGVS Sokna, vraag 3.5). Dat een poging tot ontvoering op uw dochter Sokna door Sokna zelf niet als een hoofdpunt wordt beschouwd en beide zussen die op het incident aanwezig waren het niet vermelden op DVZ – terwijl ze wel spreken

over de intimidaties op straat en verder vertellen over het bezoek van de mannen aan uw huis – doet verder ernstig twijfelen of deze gebeurtenis effectief is voorgevallen.”

Verzoeksters voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met de loutere herhaling van de verklaringen dat deze informatie bij de DVZ niet specifiek werd gevraagd en dat het interview bij de DVZ kort was, doen zij immers geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. Ondanks het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van alle verzoeksters worden verwacht dat zij dit nauwkeurig, maar in het kort, hadden aangehaald op de DVZ aangezien zij deze gebeurtenis aanhalen als één van de twee gebeurtenissen die de aanleiding waren voor hun vertrek uit Irak. Het argument dat elk van verzoeksters een dergelijk ingrijpend incident op hun eigen manier hebben beleefd doet hier niets aan af.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissingen met recht gemotiveerd:

“Wat betreft het tweede voorval, de onbekende mannen aan uw huis, kan worden vastgesteld dat ook hier ernstige tegenstrijdigheden worden vastgesteld tussen uw verklaringen en deze van uw dochters. Volgens uw verklaring stond u op dat moment buiten aan de buitendeur bij die mannen en waren uw dochters eten aan het klaarmaken in de keuken (CGVS, p. 14). Verder zegt u dat uw dochters uw geroep en gehuil gehoord hebben (CVGS, p. 15). Uw dochter Saja verklaart daarentegen dat zij en haar zus in de salon waren, tv aan het kijken, op het moment dat er op de deur werd geklopt en dat u hen zei te blijven zitten, dat u de deur ging openen. Saja hoorde uw stem en één van de mannen, maar verstond verder niet wat gezegd werd dus hoorde alles later van u. Ze hoorde u huilen en schreeuwen (CGVS Saja, p. 12). Geconfronteerd met het feit dat u beweerde dat uw beide dochters in de keuken waren antwoordt Saja dat u misschien een fout hebt gemaakt en dat u veel vergeet (CGVS Saja, p. 13). Uit uw interview blijkt echter nergens dat u effectief geheugenproblemen zou hebben waardoor deze tegenstrijdigheid door haar verklaring niet wordt opgeheven. Wanneer aan uw dochter Sokna gevraagd wordt dit moment te beschrijven verklaart zij, net als u, dat zij en haar zus in de keuken waren eten aan het bereiden op het moment van het incident. U was in een andere ruimte aanwezig. Ze herinnert zich niet of ze u nog zag alvorens u de deur ging opendoen. Sokna heeft daarenboven, in tegenstelling tot Saja, niks van het geroep of gehuil aan de deur gehoord. Ze verklaart zelfs helemaal niks van het incident gehoord te hebben (CGVS Sokna, p. 11). Wanneer wordt gevraagd hoe het komt dat Saja u wel hoorde roepen en schreeuwen en zij zelf niet antwoordt Sokna dat haar zus het misschien wel gehoord had. Het is echter zeer bevreemdend dat zij niet zou weten dat haar zus u hoorde roepen en schreeuwen en dat zij geen reactie daarop bij haar zus, die ‘bevroren was ter plaatse’ (CGVS Saja, p. 13) heeft opgemerkt. Gewezen op de tegenstrijdigheid met haar zus omtrent de plaats waar ze waren antwoordt Sokna dat het zeker de bedoeling was van haar zus dat ze eerst in de salon waren en daarna in de keuken (CGVS Sokna, p. 11). Nergens uit de verklaringen van Saja blijkt echter dat zij op het tijdstip van het incident of daar rond in de keuken eten aan het klaarmaken waren. Ze ontkent het zelfs wanneer ze met uw verklaring wordt geconfronteerd (CGVS, Saja, p. 13). Hiermee wordt ook deze tegenstrijdigheid tussen de zussen niet opgeheven. Van iemand die dergelijke elementen zelf aanhaalt om zijn asielaanvraag te staven, kan op z’n minst verwacht worden dat hij of zij correcte, concrete en gedetailleerde informatie aanreikt over de gebeurde feiten en dat hij of zij zich hierover niet tegenspreekt. Dergelijke tegenstrijdige verklaringen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen feiten.”

Verzoeksters slagen er niet in afbreuk te doen aan de voormelde motieven. Met de loutere bevestiging van het gegeven dat het voorval werkelijk plaatsvond en met de algemene stelling dat zij elk hun eigen ervaringen meedeelden, doen verzoeksters immers in het geheel geen afbreuk aan de vastgestelde tegenstrijdigheden in hun verklaringen omtrent het gezamenlijk beleefde incident.

Verzoeksters voeren verder niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van volgende motieven:

“Daarenboven is het door u geschetste verloop van de feiten weinig overtuigend en logisch. Uw dochters gingen namelijk nog werken op 3 september 2015 (CGVS Saja p.5). Slechts twee dagen later komen onbekende mannen naar uw huis om informatie vragen omdat het kapsalon gesloten is, wat op zich al vreemd is na slechts twee dagen. Daarnaast vroegen de mannen eerst uw dochters te gaan halen om hen enkele vragen te stellen. Gevraagd naar waarom u hen dan niet ging halen zodat ze op hun vragen zouden kunnen antwoorden verklaart u dat u schrik had voor uw dochters omdat ze in het zwart gekleed waren en gewapend waren (CGVS, p. 17). Verder beweert u nog dat het die mannen niet om die informatie te doen was maar het op een onrechtstreekse manier op uw dochters gemunt hadden (CGVS, p. 17). Dit strookt echter niet met het feit dat zij eerst die informatie over de werkgeefster vroegen en u daarna twee dagen de tijd gaven om die informatie te verzamelen. Indien u die informatie niet zou bezorgen zouden ze uw dochters meenemen, zo verklaarde u zelf (CGVS, p. 17). Hieruit blijkt

dat zij het toch werkelijk op die informatie hadden bedoeld, en niet zoals u nog aanhaalt, op uw dochters. Daarbij lijkt het ook onwaarschijnlijk dat drie gewapende jonge mannen, indien hun werkelijke doel uw dochters was, geen moeite hebben ondernomen om effectief uw huis binnen te vallen en uw dochters te zoeken. U slaagt er aldus niet in afdoende indicaties te geven voor de veronderstelling dat uw dochters een gevaar lopen.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers en zijn pertinent en terecht. Gezien verzoeksters hiertegen geen concrete en dienstige argumenten aanvoeren, blijven zij onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan de feiten die de concrete aanleiding zouden hebben gevormd voor het vertrek van verzoeksters uit Irak.

Over de dreigbrieven die verzoeksters in het verleden zouden hebben ontvangen, wordt in de bestreden beslissing voorts met reden gesteld:

“Bijkomend moet ook worden opgemerkt dat de dreigbrieven die u kreeg na uw terugkeer uit Syrië los staan van de vrees die u vandaag inroept. U keerde immers terug naar Irak in 2012 en kreeg op 20 en 29 november 2012 die brieven, maar heeft sedert uw verhuis naar Zafaraniya geen nieuwe dreigbrieven meer gekregen of enig contact gehad met de personen die ze verstuurden. De eerste dreigbrief was daarbij gericht aan uw echtgenoot en zoon en de tweede droeg u op het huis te verlaten, wat u nadien ook deed. Tevens kan ernstig getwijfeld worden of u deze brieven wel ontvangen heeft aangezien u niet op de hoogte bent welke groepering jullie de dreigbrief zou gestuurd hebben (CGVS, p. 5) terwijl uw dochters beweren dat ze door de Badr Organisatie waren ondertekend (CGVS Saja, p. 15; CGVS Sokna, p. 6). U herinnert zich ook niet meer in welke vorm die brieven opgesteld waren – getypt of handgeschreven – terwijl u ze wel hebt gelezen (CGVS, p. 19) of wat jullie met deze brieven hebben gedaan buiten dat uw schoonzus ze aan haar zoon heeft gegeven (CGVS, p. 19), terwijl uw zoon ze voorlegt om zijn asielaanvraag te ondersteunen en beweert ze van zijn zus ontvangen te hebben (CGVS gehoorverslag A.S.H.), dd. 07.03.2014, p. 3-4). Hierbij kan opgemerkt dat het CGVS inzake het asiëldossier van uw zoon ook nooit geloof heeft gehecht aan de dreigbrieven (zie beslissing en arrest zoon).”

Verzoeksters voeren ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Met het verwijt dat er geen verdere vragen werden gesteld, doen zij immers geen afbreuk aan de voormelde, concrete vaststellingen omtrent de verklaringen die wel werden afgelegd. Daarenboven laten verzoeksters na om dit algemene verwijt nader uit te werken of te onderbouwen. Zij preciseren niet hoe het stellen van bijkomende vragen van invloed had kunnen zijn op de inhoud van de bestreden beslissingen. Evenmin verstrekken zij bijkomend informatie over de dreigbrieven die zij zouden hebben ontvangen.

Verzoeksters wijzen daarnaast op de situatie met de buurtbewoners. Aangaande deze situatie, wordt in de bestreden beslissing echter terecht gesteld:

“Tot slot haalt u aan dat u en uw dochters soms door buurtbewoners worden uitgescholden en beledigd omdat jullie geen inwoners van de wijk waren, omdat u een oude vrouw bent en omwille van de littekens van uw dochter. Verder verklaart u dat het om “gewoon mondeling viseren” gaat en dat dit probleem zich voordoet in de volkswijken, meer specifiek Zafaraniya waar u op dat moment woonde met uw dochters (CGVS, p. 13). Uw dochters omschrijven gelijkaardig ervaringen (CGVS S.(...), p. 9; CGVS S.(...), p. 10). S.(...) spreekt ook over stenen die naar jullie huis werden gegooid als jullie binnen waren (CGVS S.(...), p. 9) maar dit wordt niet door u of uw andere dochter S.(...) aangehaald waardoor er niet kan worden van uit gegaan dat het hier om een ernstig of structureel feit gaat. In dit verband dient dan ook te worden vastgesteld dat de door u en uw dochters aangehaalde elementen niet zwaarwichtig genoeg zijn om te kunnen spreken van vervolging in de zin van artikel 1A van het Verdrag van Genève. Daaruit blijkt immers dat daden van discriminatie ofwel zo ernstig van aard moeten zijn of zo vaak voorkomen dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens, ofwel dat deze daden een samenstel zijn van verschillende maatregelen, waaronder mensenrechtenschendingen, die voldoende ernstig zijn dat zij een schending vormen van de grondrechten van de mens (Art.48/3 §2 a, b van de Vreemdelingenwet). Uit uw verklaringen is dit echter niet gebleken.”

Verzoeksters slagen er niet in om deze motieven te ontcrachten. Met de loutere herhaling van een aantal van de eerder afgelegde verklaringen van eerste verzoekster, doen zij geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze verklaringen gedane vaststellingen. Hierbij moet eveneens worden opgemerkt dat uit verzoeksters verklaringen niet blijkt dat de door hen aangehaalde discriminatie zo zwaarwichtig is dat deze zou leiden tot mensonwaardige behandeling in vluchtelingenrechtelijke zin.

Verder vestigen verzoeksters de aandacht op het profiel van eerste verzoekster als alleenstaande vrouw met twee (soennitische) dochters. Hieromtrent wordt in de bestreden beslissingen echter met recht gemotiveerd als volgt:

“U legt het verband tussen deze intimidaties met het feit dat u als alleenstaande vrouw samen met uw twee dochters leeft, zonder man, vader of andere familie en zonder netwerk. Hoewel het CGVS er zich van bewust is dat vrouwen in Irak in bepaalde gevallen een verhoogd risico lopen op vervolging, is het echter onvoldoende om louter het profiel van alleenstaande vrouw in te roepen om een gegronde vrees te rechtvaardigen. Vooraleer er effectief sprake is van een gegronde vrees voor vervolging moeten er concrete elementen aanwezig zijn waaruit blijkt dat u persoonlijk wordt of zal worden geviséerd. Dat is in casu niet het geval, daar u er omwille van bovenstaande redenen niet in geslaagd bent te overtuigen dat u in uw land van herkomst in dit verband persoonlijk geviséerd werd. Hierbij wordt vastgesteld dat u, na de dreigbrieven in Karada die weinig geloofwaardig zijn, sinds 2012 in Bagdad hebt kunnen leven zonder persoonlijk geviséerd te worden. U was in staat een huis te huren, kon werken bij u thuis en ging in 2014 naar Iran voor medische verzorging voor uw dochter (CGVS, p. 5 en 7). Bijkomend kunnen vragen gesteld worden met uw bewering dat u met geen enkel lid van uw familie nog contact hebt, en aldus bij hen niet terecht zou kunnen, omdat zij tegen uw huwelijk met een soenniet waren (CGVS, p. 3). U trouwde namelijk in 1990 maar geeft zelf aan nog tot 1995 contact met uw familie gehad te hebben, tot aan uw vertrek naar Syrië (CGVS, p. 3). Daarbij zijn uw beide dochters geboren in Najaf. U leefde op dat moment in Bagdad en ging dus enkel om te bevallen naar Najaf (CGVS Saja, p. 2; CGVS Sokna, p. 3). Het is ten zeerste bevreemdend dat u naar Najaf zou gaan enkel om te bevallen terwijl uw familie geen contact meer met u wou omwille van uw huwelijk met een soenniet. Verder is het zeer opmerkelijk dat u na uw terugkeer naar Irak bij uw schoonzus in Karrada verbleef (waar ook u eerder woonde met uw echtgenoot), gezien dit een overwegend sjiitische wijk is. Daarbij komt ook nog dat uw zoon in zijn interview voor het CGVS zegt sjiitisch moslim te zijn (CGVS gehoorverslag (A.S.H.) dd. 26.01.2012, p. 3) en dat de stamnaam van uw kinderen, Al Zubeidi, ook eerder zou duiden op een sjiitische vader. Gelet op deze vaststellingen kan er ernstig getwijfeld worden aan uw bewering dat uw echtgenoot (en dus ook uw kinderen) soennitisch moslims zijn en dat u om deze reden alle contacten met uw familie zou hebben verbroken.”

Verzoeksters slagen er niet in afbreuk te doen aan voormelde motieven. Uit de door hen aangehaalde algemene informatie blijkt dat vrouwen in Irak in bepaalde gevallen een verhoogd risico op vervolging lopen. Dit gegeven wordt in de voormelde motieven echter terdege in rekening gebracht en uit de informatie voorhanden in het dossier blijkt niet dat de situatie dermate ernstig zou zijn dat het loutere gegeven een alleenstaande moeder met twee dochters te zijn zou kunnen volstaan om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Met de loutere herhaling van de bewering dat eerste verzoekster geen familie en geen opvangnetwerk heeft, doen verzoeksters geenszins afbreuk aan de voormelde, omtrent deze bewering gedane vaststellingen.

De bewering dat leden van de Zubaidi-stam kunnen kiezen welke religieuze strekking zij wensen aan te hangen, wordt door verzoeksters op generlei wijze gestaafd en kan geen afbreuk doen aan de voormelde motieven.

Tot slot laten verzoeksters de bestreden beslissingen volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Volledigheidshalve kan met betrekking tot uw ex-man die een baathverleden zou hebben gehad worden opgemerkt dat u sinds 2001 geen contact meer met hem heeft gehad, jullie in 2012 gescheiden zijn en u sindsdien geen (geloofwaardige) problemen omwille van hem heeft aangehaald (CGVS p.3). Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat door het CGVS geen geloof werd gehecht aan het door uw zoon verklaarde profiel van uw exman noch aan de vervolgingsproblemen die hij hieromtrent aanhaalde (baathprofiel en dreigbrieven). U noch uw dochters brengen hieromtrent nieuwe elementen aan, integendeel. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u of uw kinderen omwille van enig profiel van uw ex-echtgenoot bij terugkeer een risico op vervolging of ernstige schade zou lopen.”

Deze motieven vinden steun in de administratieve dossiers en zijn pertinent en terecht. Daar verzoeksters deze motieven niet aanvechten, blijven zij onverminderd overeind.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat in hoofde van verzoeksters het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin niet kan worden aangenomen.

De documenten in de administratieve dossiers kunnen omwille van de in de bestreden beslissingen aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeksters overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeksters een gegronde vrees voor vervolging koesteren in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.6. In zoverre verzoeksters zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus beroepen op de aangevoerde motieven, het profiel als alleenstaande vrouw met twee dochters van eerste verzoekster en de religie van tweede en derde verzoekster, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Waar verzoeksters inzake de toepassing van artikel 48/4, §2 ,b) van de Vreemdelingenwet nader specificeren dat eerste verzoekster een uitermate kwetsbaar profiel heeft aangezien ze een alleenstaande vrouw met twee dochters is en stellen dat een terugkeer naar Irak hen zou blootstellen aan onmenselijke of vernederende behandeling, moet in de eerste plaats worden opgemerkt dat verzoeksters geen afbreuk doen aan de vaststelling dat eerste verzoekster sinds 2012 in Bagdad heeft kunnen leven zonder persoonlijk geïsoleerd te worden, in staat was een huis te huren, kon werken bij haar thuis en in 2014 zelfs naar Iran ging voor medische verzorging voor haar dochter. Gelet op de hoger gedane vaststellingen meent de Raad ook dat eerste verzoekster niet aannemelijk kan maken dat haar echtgenoot een soennitisch moslim is en dat zij om deze reden alle contacten met haar familie zou hebben verbroken. De stelling dat zij een alleenstaande vrouw is met twee dochters en bij niemand terecht kan, wordt dan ook niet geloofwaardig geacht door de Raad. De algemene informatie die verzoeksters bijbrengen omtrent de situatie van alleenstaande vrouwen kan hier geen afbreuk aan doen. Verzoeksters blijven in gebreke om voldoende concrete elementen bij te brengen waaruit blijkt dat zij zouden worden blootgesteld aan een risico op ernstige schade van een bepaalde soort.

Voorts dient te worden vastgesteld dat dat verzoeksters geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantonen waaruit blijkt dat zij een reëel risico op ernstige schade lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ingevolge deze vaststellingen tonen verzoeksters niet aan dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Verzoeksters verwijzen daarnaast naar de algemene veiligheidssituatie en stellen dat zij in aanmerking komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, hetgeen een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), een alomvattende benadering hanteert waarbij in de risico-analyse rekening wordt gehouden met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn. Gelet op deze alomvattende benadering, beoordeelt de Raad de feitelijke voorliggende situatie als volgt.

Het staat inzake de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet ter betwisting dat er in Irak een gewapend conflict is.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak op basis van de stukken uit het rechtsplegingsdossier dient te worden vastgesteld dat het gewapend conflict zich niet over het hele land uitspreidt maar zich afspeelt in bepaalde gebieden. Rechtstreekse militaire confrontaties tussen het Iraakse leger en de sjiiitische milities aan de ene, en ISIS aan de andere kant vinden hoofdzakelijk plaats in de Centraal-Iraakse provincies Anbar, Ninewa, Salah al-Din en Kirkuk, ten westen, noorden en noordoosten van de provincie Bagdad. In de hoofdstad zelf en in de provincie komt het slechts sporadisch tot gevechten tegen ISIS. In de loop van 2015 kwam ISIS meer en meer onder druk te staan in verschillende regio's in Irak en slaagden de Iraqi Security Forces (ISF), de sjiiitische milities en de Koerdische peshmerga er in om ISIS uit een deel van de veroverde gebieden te verdrijven. In de loop van 2016 werd ISIS verder teruggedrongen en werden grote stukken van het gebied onder controle van ISIS terug ingenomen door regeringstroepen. Eind 2016 waren de dichtstbijzijnde gebieden onder controle van ISIS meer dan 200 kilometer van Bagdad verwijderd. In juli 2017 werd ook Mosul en het

grootste gedeelte van de regio errond heroverd op ISIS, en enkele weken later Tall Afar. De herovering van gebieden bezet door ISIS had een duidelijk voelbare impact op de veiligheidssituatie in Irak in het algemeen en in de provincie Bagdad in het bijzonder. Ook in 2017 is er sprake van een verdere daling van het geweld in Bagdad. De oorlog, die in 2014 nog voor de poorten van Bagdad werd gevoerd, is in 2017 honderden kilometers verder weg. De dreiging dat de hoofdstad zou kunnen vallen is volledig geweken. Aangezien het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn, dient bij de beoordeling van de nood aan bescherming van een burger de focus aldus te worden gericht op de regio waar de verzoeker leeft (of de regio van bestemming) en op de beoordeling of deze persoon in deze regio of op de route daarheen een risico loopt in de zin van artikel 48/4, § 2, c).

De Raad hecht inzake de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet belang aan het laatste standpunt van UNHCR inzake de terugkeer naar Irak. Dit standpunt, de *"UNHCR Position on Returns to Iraq"*, dateert van 14 november 2016. Verwerende partij verwijst naar dit standpunt in de bestreden beslissing en de vindplaats van dit standpunt is opgenomen in de eindnoten in de informatie van verwerende partij.

De conclusie in het standpunt van UNHCR inzake terugkeer naar Irak luidt (cf. punt 47):

"Under the present circumstances, UNHCR urges States to refrain from forcibly returning any Iraqis who originate from areas of Iraq that are affected by military action, remain fragile and insecure after having been retaken from ISIS, or remain under control of ISIS. Such persons, including persons whose claims for international protection have been rejected, should not be returned either to their home areas, or to other parts of the country. Many Iraqis from these areas are likely to meet the criteria of the 1951 Convention for refugee status.

When 1951 Refugee Convention criteria are found not to apply, broader refugee criteria as contained in relevant regional instruments or complementary forms of protection are likely to apply. Depending on the profile of the individual case, exclusion considerations may need to be examined."

(eigen vertaling: "Onder de gegeven omstandigheden dringt UNHCR er bij de Staten op aan om zich te onthouden van het gedwongen terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die getroffen zijn door militaire acties, fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, of onder controle blijven van ISIS. Deze personen, met inbegrip van de personen wiens verzoeken tot internationale bescherming werden verworpen, mogen niet worden teruggebracht naar hun thuisgebieden of andere delen van het land. Vele Irakezen van deze gebieden zullen waarschijnlijk in aanmerking komen voor de criteria van het Vluchtelingenverdrag van 1951.

Wanneer de criteria van het Vluchtelingengedrag niet van toepassing zouden zijn, dan zullen ruimere vluchtelingencriteria, zoals deze voorkomen in de relevante regionale instrumenten of in bijkomende vormen van bescherming, waarschijnlijk van toepassing zijn. Afhankelijk van het profiel van elke individuele zaak kunnen overwegingen inzake exclusie mogelijkerwijze worden onderzocht."

UNHCR verzet zich tegen het terugsturen van Irakezen die afkomstig zijn van gebieden in Irak die (i) getroffen zijn door militaire acties, (ii) fragiel en onveilig blijven nadat ze zijn heroverd op ISIS, (iii) onder controle blijven van ISIS.

Uit de landeninformatie die wordt bijgebracht door partijen kan niet worden afgeleid dat (de hoofdstad) Bagdad onder één van de voormelde gebieden valt.

De hoofdstad en de hele provincie Bagdad bevinden zich onder controle van de Iraakse regering. De beveiliging van Bagdad geniet nog altijd een hoge prioriteit en een substantieel deel van het leger en de Federale Politie staat in voor de veiligheid van de hoofdstad. Het geweld dat in Bagdad plaatsvindt neemt in hoofdzaak de vorm aan van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan ISIS. Het doel van ISIS voor Bagdad bestaat er nog steeds in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Hoewel de groepering zowel de Iraakse veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar burgers samenkomen. Het aantal door ISIS uitgevoerde aanslagen in Bagdad is vanaf begin 2017 sterk teruggelopen in vergelijking met de situatie van 2014 tot 2016. Deze trend werd aan het begin van de ramadan in mei 2017 kort onderbroken. Net zoals in de vorige jaren lanceerde ISIS een *"ramadanoffensief"* met een toename van aanslagen in heel Irak.

Daarna nam het geweld opnieuw verder af. Voor de eerste keer sinds 2013 is er een significante en bijna constante afname van het geweld over een periode van meer dan een half jaar vast te stellen. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. Hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, kan uit de landeninformatie niet worden opgemaakt dat er zich in Bagdad militaire acties afspelen. De landeninformatie in het dossier maakt geen melding van militaire confrontaties in Bagdad. Het komt in Bagdad niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen ISIS en het Iraakse leger. ISIS komt, zoals hoger reeds gesteld, in Irak daarenboven meer en meer onder druk te staan en wordt steeds verder teruggedrongen, weg van de hoofdstad Bagdad.

Het offensief dat ISIS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat ISIS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooraf soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) worden daarbij meer gevisieerd.

Betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad. Het is nog niet tot aanslagen tegen betogers gekomen. De betogingen werden wel gewelddadiger door de deelname van nieuwe groepen die al meerdere keren hebben gepoogd de internationale zone te bestormen.

Het voormelde geweldspatroon heeft tot gevolg dat er in Bagdad maandelijks doden en slachtoffers te betreuren vallen. Wel blijkt uit de informatie, toegevoegd door verwerende partij, dat het aantal incidenten in Bagdad sinds november 2016 gevoelig is gedaald.

Uit de meest recente ter beschikking zijnde cijfers blijkt dat deze daling zich in de eerste helft van 2017 heeft voortgezet en, behalve een kleine opflakking van het geweld tijdens de ramadan in de maand mei 2017, heeft geleid tot een significante daling van het aantal slachtoffers, tot op een niveau zoals voor het laatst in 2012 gezien.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad veel doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen, worden verplaatsingen in de stad bemoeilijkt door de talrijke controles (die nu wel meer en meer worden afgebouwd) en is de politieke en sociale onrust sinds de zomer van 2015 toegenomen. Anderzijds is het

openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet stilgevallen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren – al zijn er problemen door jarenlang mismanagement en corruptie, door de toestroom van ontheemden uit andere delen van het land en door de talrijke controleposten – en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, en cafés, blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. Het nachtelijke uitgangsverbod dat voorheen meer dan een decennium gold, werd begin 2015 opgeheven en werd sedertdien niet meer opnieuw ingevoerd. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. Checkpoints worden meer en meer afgebouwd. Hieruit blijkt dat de Iraakse autoriteiten van mening zijn dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd is dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod, alsook de ontmanteling van diverse checkpoints toelaat. Indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was, kan er immers redelijkerwijs van uitgegaan worden dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden beperken. De frequente stroomonderbrekingen hebben tot protestbetogingen geleid. Deze protesten tegen de falende infrastructuur, tegen de corruptie van de overheidsdiensten en tegen de politiek verantwoordelijken konden ongehinderd doorgaan. Inwoners van Bagdad die het zich kunnen veroorloven, hebben een stroomgenerator aangeschaft om de onderbrekingen te overbruggen.

Er is gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren zwaar onder druk, en was er in het najaar van 2015 een uitbraak van cholera, die echter kon worden bedwongen. In 2016 en 2017 was er geen nieuwe uitbraak van cholera.

Verder zijn de scholen en universiteiten in Bagdad geopend, er worden nationale toelatingsproeven georganiseerd. Het schoolbezoek ligt tamelijk hoog (de inschrijvingsgraad in basisscholen ligt tussen 92 en 95% en in de lagere graad van de secundaire school zijn 73 tot 80% van de kinderen ingeschreven) en blijft stabiel sinds 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Immers, indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen Bagdad een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet met zich mee zou brengen, kan er vanuit worden gegaan dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen *in casu* niet het geval blijkt te zijn.

Er is een cultureel leven: er worden concerten georganiseerd (ook in open lucht), en op 8 en 9 september 2017 werd er een kunst- en boekenbeurs georganiseerd in het Abu Nawaspark aan de Tigris. De voetbalcompetitie in de hoogste klasse wordt ook in stadions in de hoofdstad gespeeld. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad.

Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de Verenigde Naties, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Bagdad blijkt ook een groot aantal intern ontheemden ("IDP's") op te vangen ("*UNHCR Position on Returns to Iraq*", 16 november 2016 nr. 34) en er blijken sinds het midden van 2015 een toenemend aantal Irakezen terug te keren naar onder andere Bagdad (*Ibid.*, nr. 40).

UNHCR vermeldt nergens dat Irakezen die afkomstig zijn uit Bagdad niet naar Bagdad kunnen worden teruggestuurd. Het standpunt van UNHCR van 14 november 2016 is bijgevolg een duidelijke aanwijzing dat de situatie in Bagdad niet valt onder de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met het betwisten en tegenspreken van de beoordeling van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het poneren van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, het verwijzen naar de gezondheidszorg en politieke spanningen, het aanhalen van informatie en

cijfermateriaal in verband met de veiligheidssituatie en meer bepaald de aanslagen waarbij evenzeer burgerslachtoffers te betreuren vielen en de verwijzing naar rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, brengen verzoeksters geen afdoende concrete, objectieve informatie bij die voorgaande appreciatie kan ombuigen. De door verzoeksters in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt immers in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. Dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en andere geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. Dit kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In deze dient nogmaals te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde. Het betoog dienaangaande in het verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande.

Ook de bijkomende informatie die verzoeksters per aanvullende nota ter terechtzitting neerleggen, betreffende de dreiging en slagkracht van IS in Bagdad, de aanval die op 27 november 2017 door IS werd uitgevoerd en die een gecombineerde aanval met guerrillastrijders en bomaanslagen was, de processen die tegen IS zijn gestart en de gevolgen dit met zich mee zou kunnen brengen doet geen afbreuk aan wat voorafgaat. Hieruit blijkt niet dat er in Bagdad actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: HvJ) met betrekking tot de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, C-465/07, § 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, § 30); en rekening houdende met alle relevante informatie over de veiligheidssituatie in Bagdad elementen, eigen aan verzoeksters, komt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, tot de conclusie dat in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeksters louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Er dient ook rekening te worden gehouden met het gestelde in het arrest "*Elgafaji*" waar het HvJ de situatie onderscheidt waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeksters en waarbij het HvJ heeft gepreciseerd dat "*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*" (HvJ 17 februari 2009 (GK), *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, nr. C-465/07, § 28). Dit is een situatie waar er willekeurig geweld bestaat - dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd - maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het HvJ heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeksters die in hun hoofde het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

De persoonlijke omstandigheden van de verzoeksters in de zin van artikel 48/4, § 2, c) zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert.

De Raad herhaalt dat geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters voorgehouden vervolgingsfeiten, waardoor deze feiten niet kunnen worden aangemerkt als persoonlijke omstandigheden waardoor zij een verhoogd risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet. Voor zover verzoeksters het profiel als alleenstaande vrouw met twee dochters van eerste verzoekster, de religie van tweede en derde verzoekster en de voormelde feiten van discriminatie als persoonlijke omstandigheden aanmerken, kan niet worden ingezien dat deze elementen tot gevolg hebben dat zij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico lopen een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon om omwille van het willekeurig geweld in Bagdad.

Verzoeksters tonen ook niet aan dat zij specifiek worden geraakt om redenen die te maken hebben met hun persoonlijke omstandigheden.

De verwijzing naar enkele arresten die in het verleden door de RvV werden gevelde en het argument dat de beleidswijziging niet werd gemotiveerd is gelet op de *ex nunc* beoordeling niet dienstig. In dit kader kan worden opgemerkt dat de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund op een veelheid aan recentere informatie dan de informatie die in de voormelde arresten in aanmerking werd genomen en dat deze informatie deels werd aangereikt door verzoeksters zelf.

Verzoeksters alluderen in het kader van de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet tevens op een schending van het gelijkheidsbeginsel. Dient echter te worden opgemerkt dat verzoeksters – te meer daar hun asielaanvraag dateert van na september 2015 zodat hun hele betoog dienaangaande in het niet valt – niet aan de hand van feitelijke en concrete gegevens aantonen dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld.

Verzoeksters trachten tot slot te laten uitschijnen dat verweerder ingevolge de toestroom van asielzoekers, de maatschappelijke en politieke druk en de publieke opinie vooringenomen was en er klaarblijkelijk niet in slaagde om objectief te oordelen over de veiligheidssituatie in Bagdad. Deze beweringen missen echter iedere feitelijke en objectieve grondslag en kunnen, gelet op het voorgaande, geheel niet worden aangenomen.

Verzoeksters tonen gelet op het voormelde niet aan dat in hun hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land en regio van herkomst een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF